

Förord

Detta är fortsättningen på berättelsen om min första resa, som kom till stånd tack vare hjälp från olika bekanta. Tyvärr var jag på grund av dekret från Guds heliga kyrka tvungen att publicera den första delen anonymt och det finns bara ett fåtal exemplar av den.

Därför är jag glad att jag nu befinner mig i exil och att ingen kan hitta mig. Denna pergamentbunt innehåller några av mina mest formativa minnen från en tid då världen och jag ännu inte hade sett saker som vi nu önskar att vi aldrig hade sett.

Prolog

Vattnet sträcker sig mot horisonten. En mörk vidd som låter berg av vita kronor leka runt skeppets bog. Sjömän går på skeppet, men tittar inte upp. Människor är blinda för sanningar som de inte vill kännas vid - och jag är en av dem.

Jag är inte en av dem, och jag är inte säker på vad "är" betyder för dem och om de skulle använda det för att beskriva mig. Jag bryr mig inte heller, för jag är på jakt. Det är den dödliga ande som smyger sig in i människor, som tanken på frihet, som driver de två personer jag faktiskt vill bli buren av.

Det magnifika skeppet med flaket i fören driver framför mig i vågorna. Vinden är varm, i morgonsolen under den tid de kallar sommar. Jag färdas alltid bakom de vita seglen. Sjömännen på fartyget tittar upp så stolt att de bara känner igen de hastigt drivande molnen, inte mig, medan jag betraktar dem där uppfifrån - och samtidigt är bland dem.

Flickan som gömmer sig ombord sover fortfarande mellan de grova säckarna i fartygets mage, bara hennes bror är vaken. De vet inte att jag följer efter dem. Inte heller vet de varför de är speciella, varför jag har en anledning att följa dem.

Människorna är ändå en massa för mig, utan att väcka känslor i mig. Jag har inga känslor.

Men på senare tid har jag känt ett behov av att jaga den här flickan som rymde från De sju tornens stad - från sitt första öde - men inte från mig.

Jag är ombord på flodskeppet. Och om människor faktiskt känner mer än vad jag gör, borde de vara rädda nu.

Kapitel 1

Antonia öppnade ögonen, men det förändrade inte ljusstyrkan. Hon tog sig upp på fötterna och slog genast i huvudet. Stönande reste hon sig upp, den här gången uppmärksam på balkarna ovanför henne. När hon smög sig fram mot luckan hörde hon hur sjömännen arbetade på däck. Försiktigt försökte hon öppna luckan, men den var för tung.

Jag måste hitta en annan väg ut, tänkte Antonia. Hon kände sig fram i det bulliga förrådet och hittade så småningom tillbaka till trappan. Hon försökte igen och den här gången fungerade det. Hon öppnade luckan och klättrade ut. Hon klättrade ut i ett myller av aktivitet och någon tryckte en trasa och en hink i handen på henne. "Torka upp!" kom den hårda ordern från styrman Daniel. Hon böjde snabbt på huvudet och började skrubba igen, precis som hemma.

Under hela dagen försökte Antonia tala så lite som möjligt och gjorde helt enkelt vad hon blev tillsagd eller ombedd att göra. Men framåt kvällen, när maten serverades, var hon tvungen att delta i samtalet för att inte dra till sig uppmärksamhet, för de flesta av sjömännen kände ju varandra.

Försiktigt lyssnade hon bara till en början.

"Det sägs att det finns pirater i de här farvattnen!" sa Thomas, kaptenens erfarne gamle vän.

"Det är bara sjömansgarn!" ropade den blonde ynglingen Valentin: "Hanseaterna har drivit ut alla

pirater i och runt Östersjön eller ställt dem inför rätta!”

”Och hur är det med bröderna Vitalia, din yngling? Heh?! Stuke härjar fortfarande ostraffat här och på Västerhavet.”

”De kommer väl inte precis att kapa flaket, eller hur?”

Den gamle mannen suckade. ”Vi får väl hoppas på det bästa, eller hur?”

Något orolig försökte hon nå Jakob, som pratade med en mycket ung sjöman som hon kände igen som Johannes.

”Är du säker på det här?”

”Absolut”

”Vi har sökt igenom hela lastrummet. Förutom råttor fanns det ingenting där. Är du verkligen okej?”

”Ja, ja, jag mår bra”, svarade Johannes lätt irriterat och vände sig bort. Antonia tänkte på luckan som inte ville öppna sig. När Johannes avlägsnade sig gick hon fram till sin bror och sa högt:

”Kaufmann?” Jacob tittade upp. Först såg han förvånad ut, men dölde det snabbt bakom ett litet leende: ”Emil! Vad är det?” ropade han, lite för högt, och viskade sedan: ”Vad är det, Antonia?”

”Jag ville prata med dig om överfarten”, viskade hon. ”Hur lång tid tar det att komma till London?”

”Det tar ungefär tre månader”, svarade Jakob lite irriterat: ”Var snäll och engagera dig mer i besättningen, annars kommer Heinar på andra tankar och kastar dig överbord! Och försök att inte vara så iögonfallande när du vill ha något av mig.”

Antonia hade slutat undra över sin brors humörsvängningar för flera år sedan, men det hade blivit bättre de senaste tre åren. Hon hade inte sett honom så här på länge. Lite förolämpad gick hon in i teamstugan och föll utmattad ner i hängmattan.

Nästa morgon, vid första slaget på morgonpasset, väcktes Antonia av en av matroserna, hon mindes att han hette Arnold. ”Kom igen, upp med dig, duva!” sa han försiktigt och skakade om hennes arm. Mumlande öppnade hon ögonen och svängde ut benen ur hängmattan. Arnold log nöjt, vände sig bort och klättrade upp på däck. Antonia hasade sömnigt efter honom ut i den starka morgonsolen, som fick henne att blinka hårt.

”Kommer du?” kom det från Arnold.

När ögonen hade anpassat sig till det starka ljuset såg hon att nästan alla sjömän hade samlats runt ett slags bord bestående av en träskiva placerad på en tunna. De enda som inte stod där var gamle Thomas och kaptenen. Den senare stod vid rodret, medan Thomas nonchalant hanterade rep och skot. Hon närmade sig nyfiket männen vid tunnan.

”Nej, det kan inte vara sant!” kom det från Valentin.

”Mill”, flinade hans motsvarighet Fabian, rorsmannen. Smutje Paul var den förste att lägga märke till dem: ”Du, vill du också vara med och spela, Emil?”

Antonia tänkte efter och sa sedan med sin pojaktiga röst: ”Nej tack, jag tittar hellre på.”

”Förståeligt”, svarade Paul och vände sig tillbaka till bordet där spelet höll på att ändras.

Kvarnbrädet hade ersatts med tärningskupor. Valentin och Fabian fick sällskap av Walter och Rüdiger. De skakade alla sina tärningsbägare och slog dem hårt mot locket på vattentunnan. De tittade granskande på varandra och det gick några sekunder med händerna kvar på kopparna, men till slut var alla blickar riktade mot Valentin. Han tittade bara tillbaka tills han frågade: ”Vad är det?”

”Start!” ropade de klart mer erfarna spelarna unisont.

”Åh, förlåt”, kom det från den yngste spelaren vid bordet: ”Tre ettor.”

”Fem ettor”, mumlade Rüdiger.

”Ooohhh, två treor!” sa Fabian, vilket gav honom en spydig blick från Rüdiger.

Walter log mjukt och instämde med: ”Fyra treor.” in i spelet.

Valentin tittade under sin kopp och blev inte lugnad av den oväntade massiva ökningen.

”Hm. Fem treor...?”, sa han.

”Du måste säga åtta treor”, inflikade Thomas med ett skratt.

"Men jag har bara en!" kom svaret, vilket möttes av ännu en ovänlig blick från Rüdiger, som förvandlades till ett leende när han tyst sa: "Lögnare."

En kort stunds tystnad följde när alla höjde sina koppar och tittade på sina tärningar.

"Ha!" ropade den annars så missmodige Rüdiger.

Valentin var uppenbart besviken: "Jag är dålig på alla spel." Han tittade på Thomas, som återigen flinade vid repen och korrigerade banan på Heinars kommando, och sa argt: "Det är ditt fel!"

"Mitt fel om du inte kan hålla käften? Det tror jag inte!" svarade den gamle mannen med ett skratt.

"Det kan han ändå aldrig", mumlade Rüdiger i sitt lurviga skägg. Antonia började långsamt tycka illa om den tanige, svarthårige sjömannen. Under tiden började en ny spelomgång och Paul vände sig till Antonia och frågade: "Vill du veta hur det går till?"

"Jag förstår det. Det är ett spel om bedrägeri. Man satsar med alla tärningar, inte bara med sin egen", svarade hon.

Paul nickade gillande och sa: "Du är en smart kille, Emil", och vände åter uppmärksamheten mot spelet.

På kvällen tändes en brasa på däck. Paul bredde gröt på grova träbrädor. Antonia skyfflade hungrigt ner den i sin mage. Johannes satte sig utan vidare mellan henne och Jakob, trots att det knappt fanns något utrymme mellan dem.

"Har ni något emot det, herr Kaufmann?" frågade han med ett leende. Jakob gled bara lite närmare Hainar med ett leende.

Antonia tittade eftertänksamt på de olika ansiktena på däck. Hon undrade vad som hade fått dem alla att ge upp sina vanliga liv och bli sjömän.

Som på beställning tog Arnold till orda.

"Vi har en lång och vild resa framför oss", sade han, "Vi vet redan av Emil och Johannes varför de är här, men det finns några andra som inte har berättat det för oss än - Valentin, varför hänger du med så hårdhudade typer som vi?"

Sällskapet skrattade lite, medan den unge mannen verkade sjunka lite djupare ner i soppan.

"Jag bodde tidigare i Lübeck", var allt han sa. Inte mer än så.

"Och dina skäl för att lämna oss?" frågade Arnold.

Valentin tittade bara tillbaka under tystnad. Han behöll ögonkontakten tills sjömannens blickar vände sig bort från honom igen.

"Jag ville bara ge mig av", tillade han efter några sekunder.

"Det kan jag förstå", sa Rüdiger, men det lät som om han försökte förmedla ett annat budskap.

"Rüdiger? Vad för dig hit?" frågade Daniel.

Rüdiger rätade på sig lite och såg sig omkring. "Jag rymde", sa han enkelt, "men det här är min andra resa."

"Det vet vi redan", sa Paul, "men du gick ombord först i Lübeck, så berätta igen, var kommer du ifrån?"

"Från Hamburg", svarade Rüdiger och muttrade lite, "mina föräldrar var rika."

"Varför rymde du då?" frågade Antonia. "De hade i alla fall ingen anledning att gifta bort dig."

Sjömannen började skratta.

"Varför, ville de sälja dig till någon? Var det åtminstone en söt flicka?" frågade Fabian med ett leende. Antonia rodnade lite.

"Ingen, min syster", sa hon snabbt, "jag saknade henne snabbt."

"Var inte för svag, gumman", svarade Paul, "du kommer att lära dig att verkligen sakna kvinnor här på vattnet. Sluta nu med historierna och drick upp, det finns fortfarande rom i tunnan."

Sjömannen skrattade och drack medan det svarta vattnet kluckade mot fartygets sidor under den mörka himlen. När natten hade omslutit fartyget som i en mantel började männen sjunga:

"Hej oh, lampan slocknar

men vi trotsar hav och vind
Stå tillsammans mot sprayen
så länge vi dricker!

Flyr från vågorna
och dansa på havet
innan vi kraschar på klipporna
dra på daggen
dränk din sorg
Omhuldad av hemska vågor

Hej oh, lampan slocknar
men vi trotsar hav och vind
Stå tillsammans mot sprayen
Så länge vi dricker!

Själen sjunker
Lyckan är förlorad
Farväl, kära vänner därhemma
Farväl, kära skepp
Vi är förutbestämda
att drunkna i tunnan, ensamma.”

Antonia hade hört sjömännen sjunga något liknande tidigare när de hade kommit in i hamnen. Efter de första gångerna då sången hade sjungits med dånande röst stämde Antonia, Johannes och Jakob in. Det var inte den enda sången som sjömännen kunde, och när de första stjärnorna dök upp mellan molnen kunde Antonia fler sånger än hon någonsin hade lärt sig i hela sitt liv.

De följande dagarna och veckorna var likadana som de första, fyllda av spel, däckskrubbing, sång och tristess på det oändliga havet. Det finns bara ett ögonblick som är värt att nämna i den här delen av berättelsen, två dagar före hamnstaden Nyborg. Antonia hade anmält sig som frivillig för att hjälpa Paul och Daniel i det lilla köket. Kaptenen hade beordrat att en av de sista tunnorna där det saltade torkade köttet förvarades skulle öppnas; en fest jämfört med den vanliga maten. Nu tillagades den vattniga soppa som vanligtvis serverades till köttet.

Medan styrmannen talade med styrmannen om besättningen hackade Antonia rovor och slängde ner dem i grytan. Om jag inte kan få en anständig måltid i Nyborg, så står jag inte ut längre, tänkte hon, jag står inte ut med den här soppan! När hon äntligen var klar och såg att hennes två vänner nästan hade glömt att skära upp soppan för att de pratade, stoppade hon diskret in kniven i skjortan och rusade ut ur rummet: ”De ropar på mig, jag kommer strax tillbaka!”

Daniel tittade inte ens på henne utan ropade efter henne när hon sprang iväg: ”Men skynda dig!” Antonia himlade med ögonen och tänkte på sin och Daniels rovbräda, varav bara en var färdig. ”Och han vill säga något till mig om att skynda på”, muttrade hon när hon kom fram till det nästan becksvarta förrådet, där hon stannade och tog fram kniven. Hon tittade på den en stund och tog sedan av sig sin sjömanskäpa. För första gången på en vecka kände hon sitt hår spela runt axlarna igen. Hon suckade sorgset medan hon sakta höll ihop håret, som en hästsvans. Hon tvekade, men placerade ändå kniven strax under rötterna och spärrade upp ögonen. ”Farväl”, viskade hon och klippte.

När hon öppnade ögonen igen hade hon det mesta av håret i sin darrande hand. En stund stirrade Antonia bara på sitt hår, sedan tog hon sig samman igen, gömde håret i skjortan och skyndade sig tillbaka in i kabyssen till de två skvallertackorna.

"Var har du varit?" frågade Daniel henne argt.

"Köpman Jakob ville prata med mig", svarade hon trotsigt.

Styrmannen mumlade bara: "Bra, släng då skräpet överbord."

Antonia hoppades att de inte skulle märka hennes lättnad, för hon gjorde snabbt en irriterad min och tog soptunnan.

Hon stoppade håret i soptunnan och rusade upp för trappan, där hon nästan föll på näsan.

Väl på det tomma däck sprang hon fram till relingen och slängde hastigt allt överbord, och såg till att allt hennes hår hamnade i havet. Hon suckade och tittade ut i solnedgången.

"Vad gör du?" Johannes ställde sig bredvid henne, lutade sig mot relingen och såg henne i ögonen.

"Åh," hon fumlade runt, "inget särskilt. Men jag har klippt mig."

Hon tog av sig sjömansmössan och visade resultatet för sin bästa vän. Han tittade förvirrat på henne, men log efter en stund.

"Det är nog bättre så här", sa han, "det är mindre iögonfallande. Nu ser Valentin mer ut som en flicka än vad du gör! Men du borde klippa den lite mer runt kanterna någon gång."

De skrattade båda för sig själva, men blev sedan allvarliga igen. Han tittade på henne och sa:

"Men det ser bra ut" och blev knallröd.

Nu såg hon förvirrad ut: "Tack?"

Hon skakade kort på sig och sa sedan: "Jag tänker inte åka tillbaka. Så jag kommer inte att ha något minne av det!"

Med dessa ord svängde hon ut sin hatt och kastade den i en hög båge ut i den vidsträckta Östersjön.

"Där!" log hon mot Johannes.

"Du kunde ju bara ha gett tillbaka den till mig", hördes Jacobs röst bakom dem från fortets baksida.

Det är en vild och kall resa på fartyget. Vita stänk stänker mot relingen och djupt, mörkt vatten skvalpar mot väggen i fartygets buk. Ett stänk som omsluter sjömännen på natten som våta lakan som kan täcka dem på deras dödsbädd. Fartyget kan förlora greppet om de förrådiska vågorna och sjunka ner i djupet. Det är ett farligt liv på vattnet. Men ingen sjöman vet vilken fara de verkligen befinner sig i.

Jag är på rätt spår. Den grå staden ligger vid slutet av den här resan, jag måste bara låta dem bära mig. Havet verkar inte vara hungrigt. Det bara sörplar med välbehag, utan att svälja flodskeppet. Men jag kan inte nå flickan och hennes bror. De kommer bort från mig. På nära håll ignorerar de mig som om jag inte existerade.

Skeppets besättning känner bara till farorna i vattnet. Det är en farlig resa, men de är skickligare än jag trodde. De styr skeppet genom vågorna, längre och längre i riktning mot målet, trots att landet försvinner i vind och väder när vinden blåser starkare och lämnar spår ända bort till den bruna staden med de sju tornen. Det kan mycket väl vara så att de kan göra detta bättre än något annat. Det beundrar jag. Beundrar. Det är ett av de ord de använder för känslor. Men det är inte jag. Jag kan bara tänka, observera och döda. Om jag har känslor, är de bara en spegel av vad jag ser.

Men människor är lättare att förstå när jag reser med dem. Förut trodde jag inte ens att de var tillräckligt mycket sig själva för att förstå dem. De är alltid på samma plats, medan jag alltid är långt borta, och samtidigt nära, från många platser, nästan överallt. De försöker resa, fly, från så många saker. Men jag tycker inte att människor verkar kunna fly.

Flickan är så nära. Hon rör vid mig ibland, som om det inte vore något svårt för henne, men jag rör inte vid henne. Hon ser mig i ögonen och pratar med mig utan att känna min närvaro. Ignorans är något annat som människor är väldigt bra på. Jag vill att hon ska känna mig, att hon ska hitta mig. Jag hör vad de säger, men ingen talar till MIG, ingen tittar på MIG. För jag är osynlig. Och det är

jag. Jag kommer också att vara det för dem.

Jag ser dem dag efter dag. Människor kan segla ett skepp över en yta som är mjuk som luft. De för skeppet genom dimman, genom vinden, alla tillsammans, även om de inte är en enda varelse. Jag är i många kroppar, jag är obunden och mäktig. Och ändå kan de inte se mig. De kan till och med se solen när den är gömd bakom molnen. Det måste finnas ett sätt för dem att upptäcka mig också. Att den här flickan lägger märke till mig och tittar på mig en gång när hon talar, så att jag äntligen kan nå min destination. Den grå staden. Destinationen för den här resan. Fram till dess kommer hon åtminstone att kunna känna mig. En dag kommer människor att sluta titta upp mot himlen och börja titta på vad som kryper omkring dem.

Kapitel 2

Antonia tittade på marken i närheten, på den svagt sluttande kustlinjen och det platta landet bortom. Hon drog med all sin kraft i den fuktiga, grova daggen, ryck för ryck, och lät den falla baklänges genom händerna. Bakom henne ropade Daniel några order till matroserna på andra sidan. Rüdiger och Arnold drog i samma rep som Antonia. Thomas manövrerade skoten, den stora linhissen som förde varven i position. De andra gjorde sig redo att binda fast det sänkta seglet medan fören pekade norrut och flaket återtog sin kurs. Två sjömän stod fortfarande kvar ovanpå rågångarna.

"Ohoj, Nyborg!" ropade Johannes över till viken där de hade fyllt på sina förråd. Antonia flämtade till och lutade sig mot relingen så fort hon släppte repet. Skeppet knakade och gungade när de starka havsvindarna som väntade på öppet hav tog tag i det. Resan fortsatte.

"Ohoj!" sa hon trött, men efter en kort stund drog hon sig upp igen.

"Så, har du gett upp än, Landsalat?" frågade Thomas, som kom fram till dem "Det ser ut som om du kommer att ta dig till London trots allt, även om jag hade mina tvivel först."

Antonia bara flinade och satte näsan i vädret. Hon hade vant sig vid sjömännens barska skämt. Hennes styrka hade ökat sedan början av resan, men hon var fortfarande den mest utmattade av dem alla. Hon försökte imitera deras tonfall, precis som hon hade vant sig vid att vara Emil. Bättre än Johannes och Jakob. De två unga männen stammade nästan varje gång de försökte tala med besättningens yngsta medlem.

Den ende som fortfarande verkade oroad av de råbarkade sjömännen var Valentin. Han var mest tillsammans med rorsmannen Fabian, som han nu var god vän med, och verkade ganska blyg när han pratade med resten av besättningen.

"Vinden har tilltagit", sa Thomas till ingen särskild, "men vi har fortfarande några veckor kvar till Skagerrak."

"Vad är egentligen Skagerrak?" frågade Johannes nyfiket.

Thomas mumlade. "Det är ett tufft område. Vattnet runt Kap Skagen är alltid skvalpigt och vågorna är höga som berg, så ingen sjöman vill segla genom det. Men man måste göra det ändå. Otaliga gånger. Och havets varelser kommer att jaga dig ner i det iskalla djupet om de kan. Vänta bara, så ska du få se."

"Sluta skrämma dem. De får se själva", ropade Paul och hukade sig bredvid dem för att flytta repen ur vägen. Thomas bara mumlade.

Antonia lyssnade uppmärksamt på den gamle sjömannen, men tittade fortfarande frågande på Arnold, som stod bakom Thomas. Han var oftast mycket lättare att förstå. När Thomas berättade sina makalösa historier var det ingen som kunde skilja på sanning och sjömansgarn, men Arnold hade mer förståelse för hennes ringa kunskaper om havet.

"Haven möts runt Kap Skagen, den nordligaste punkten på land", förklarade den brunhåriga sjömannen med den långa flätan, "Västerhavet, som ligger på andra sidan, och Östersjön, dit vi

färdas just nu och där Lübeck, en sjutorNSTad, ligger. Det är stormigt där. Vi kommer att nå dit ganska snart, så det är bäst att du är beredd på att hamna i några stormar. Ni kommer att ha roligt när vi väl är framme.”

”Era lata jävlar! Tillbaka till repen”, vrålade Daniel, ”vi ska jibba! Eller vill ni att vi ska krocka med klipporna?”

Matroserna stönade och började arbeta på nästa manöver. Valentin, som tydligen hade lyssnat, kom fram till Arnold.

”Vad är Kap Skagen?” frågade han nyfiket. Arnold skakade bara vänligt på huvudet. Manövern krävde brådska.

”Säkert inget värre än ditt ständiga prat”, muttrade Rüdiger innan han sprang tillbaka till sin post i aktern.

”En plats du verkligen inte gillar”, svarade Thomas, ”Gå nu, din plats är där!”

Thomas pekade på ett av repen som ledde från relingen till masten. Valentin såg ut att vilja protestera, men ändrade sig och satte igång med arbetet med ett stramt ansiktsuttryck.

Det var mitt på dagen, strax före det första slaget på eftermiddagsvakten. De hade varit på väg från Nyborg i två dagar. Himlen var mörk. Thomas varning hade besannats: Vädret hade blivit allt sämre de senaste två dagarna och havet allt grövre. Flaket hade nått ett landmärke många gånger om, där de äldre sjömännen tystnade och började berätta allvarliga varningar och historier om det svarta, djupa vattnet och de ylande stormarna. Deras ord antydde att stormarna på det öppna havet var som att möta döden personligen, värre än digerdöden, pesten som härjade på fastlandet. Antonia började smittas av den spänning som grep tag i hela besättningen. Valentine, John och till och med Jacob började underkasta sig Thomas och de andra och suga åt sig av deras råd. Stormarna kändes plötsligt inte längre som en rolig historia.

Antonia klättrade upp på akterstaven till Fabian och Valentin. Fabian lutade sig mot rodret och pratade livligt med den unge sjömannen som satt bredvid honom på en talja.

”Är det något?” frågade Fabian Antonia medan hon gick uppför trappan och kämpade mot den salta vinden.

”Jag vill bara se vågorna bättre”, svarade Antonia och riktade allvarligt blicken mot horisonten. Om de erfarna sjömännen var oroliga kunde hon bara gissa vad som verkligen väntade henne på Kap Skagen. Hon var rädd, det insåg hon nu. Inför dessa faror verkade äktenskapet, pesten och allt hon velat lämna bakom sig i Lübeck inte längre så illa. Men det fanns ingen återvändo och det var dumt att önska sig det.

”A- Emil!” ropade Johannes underifrån och förde Antonia tillbaka till nuet. Hon klättrade ner från akterslottet och höll armen framför ansiktet för att undvika att få saltstänken piskad i ansiktet.

Vinden blåste hårt och skarpt över däck och fartyget svajade.

Valentin följde efter henne ut på förskeppet. Han klamrade sig ängsligt fast vid relingen och försökte få bort håret ur ansiktet. Det nådde honom till öronen och var precis så kort att han inte kunde stoppa det bakom öronen.

”Är det där stormen redan?” frågade Valentin tyst, men de andra sjömännen svarade inte.

”Där är du ju”, sa Johannes. Han log, men såg sig oroligt omkring.

”Tror du att det här redan är den första stormen?” frågade Antonia och tittade på Valentin, som bara klamrade sig fast vid plankorna och tittade stelt ut mot horisonten. Daniel började skratta, men avslutade inte. Han verkade lite barsk. Hon vågade inte fråga honom något igen.

Hytt dörren öppnades och slog omedelbart i väggen. Arnold, som redan stod avvaktande bredvid dörren med blicken lugnt vandrande fram och tillbaka mellan besättningsmedlemmarna, hindrade henne med svårighet från att omedelbart svänga tillbaka och tryckte henne mot väggen. Thomas, Hainar och Jakob klev hastigt ut ur hytten och ut i den bullriga vinden innan Arnold slog igen dörren i karmen och låste den igen.

”Vi går längre norrut för att komma in i luckan mellan stormfronterna”, sa Hainar högt till Daniel så

att resten av besättningen kunde höra. "Seglet måste hissas. Det här kommer att bli tufft väder, kamrater!"

Han vände sig till de tre ungdomarna med ett förhärdat flin. "Gör er redo för ert sjödop!"

"Fabian!" ropade Daniel över däck så att det hördes genom den ylande vinden, "fem grader nord!"

"Kan vi inte gå någon annanstans än genom stormen?" frågade Valentin blygt. Han kunde uppenbarligen fortfarande inte se så mycket, förutom sitt hår.

Thomas bara skrattade och slog honom på axeln så att Valentin nästan föll till marken.

"Landkrabba", sa han sedan allvarligt och gick till kapslarna utan ett ord till. Arnold log mot pojken och klättrade upp till dem.

"Om vattnet blir ännu vildare, så bind fast er vid skeppet", sa han uppmuntrande men tydligt, "vi vill inte att ni ska bli fiskmat. Lyssna på vad Hainar och Daniel säger, det kan rädda era liv. Och om det värsta skulle inträffa, är du förmodligen den bästa av oss alla på att be. Den långa resan har redan drivit ut heligheten ur oss. Så sluta darra!"

"Mycket uppmuntrande", utbrast Antonia, medan vinden försökte trassla till hennes rufsigt klippta hår ytterligare. Johannes såg förbryllad ut och förblev tyst. Arnold nickade bara, gick ner från fortet till sin bror vid ratten och växlade några korta meningar med honom.

"Valentin borde drunkna, då blir det äntligen lite lugnare och ingen kommer att ställa några fler dumma frågor", sa Rüdiger med ett leende och snubblade en stund senare när en våg bröt mot fartygets buk. Besättningen var helt genomblöt. Antonia och Johannes höll fast vid varandra en stund tills vågen rann bort genom springorna i relingen.

"Det finns inte tid för sådana kommentarer nu!" sa Jakob skarpt och dök plötsligt upp på fortet. Han såg märkligt olycklig ut. För första gången på flera veckor insåg Antonia att Jakob, precis som hon, för bara några veckor sedan hade varit ett barn som inte ville bli köpman, precis som hon inte ville gifta sig. Hon tänkte tillbaka på den lilla familjen med en stigande hemlängtan. Vad hade Mia sagt om att hon inte ville att hennes två syskon skulle åka någonstans, som de syskon som redan hade dött? Till och med hennes far hade visat tydliga tecken på kärlek då och då, förmodligen undrade han oroligt var hon var, och Ava, som hade tagit hand om henne som en mor, var säkert den som var mest orolig. Hon tänkte på den varma korridoren med sitt gömställe under golvet, där hon hade hittat breven från sin mormor som hade drivit henne till London. Antonia insåg plötsligt att bara dessa få veckor hade förändrat henne, Jacob och John på ett sätt som bara år kunde ha gjort. Men de var fortfarande barn.

Jacob kom fram till dem och log för första gången öppet mot dem igen, som om han plötsligt hade kastat av sig den mask han burit hela tiden för att kunna spela rollen som köpman på ett övertygande sätt.

"Att du går med på det här är inte precis vad jag hade förväntat mig", sa han lågmält till Antonia.

"Du förtjänar att få segla med här. Du är verkligen som en pojke nu, Antonia. Även om du alltid har varit det."

"Jag heter Emil", svarade hon efter en något förvånad paus, "och far skulle hata mig."

"Jag vet", muttrade Jakob, "det skulle inte vara lugnare hemma. Men nu spelar det ändå ingen roll om någon skulle ångra att de skickade iväg oss. Om vi drunknar nu, så drunknar vi. Och jag ville bli sjöman."

"Det var ju trevligt", sa Antonia sarkastiskt. Men hon kunde inte hjälpa det, hon var glad att Jakob äntligen talade till henne igen som om han vore hennes bror. Det var förmodligen ännu svårare för honom att spela en roll i flera veckor i sträck som han inte var riktigt nöjd med. Johannes var den enda som kunde vara sig själv på det här skeppet.

"Jag är glad att jag slapp undan den där mannen med den gröna rocken", sa Antonia tyst.

"Jag tror att mina föräldrar litar på att jag kan ta hand om mig själv", sa Johannes eftertänksamt, "jag var bara ytterligare en frossare. Vart ska vi nu?"

"Norrut, och sedan in i stormen", sa Jacob, utan någon större entusiasm. "Stormen är starkare vid kusten, så vi måste hålla oss ute på öppet hav. Jag hatar att vara vuxen."

Efter en kort stunds tystnad gick Jacob iväg igen som om han aldrig hade talat med dem. Valentin, som hade stått bredvid honom en stund, tittade hjälplöst efter honom. Antonia skakade bara på huvudet för att bli av med tankarna och nypte Johannes i armen.

"Var inte så feg", sa hon med ett leende, "du kan ju hantera faror, det sa du i alla fall till mig när du var ute och sköt båge."

"Du själv!" sa han upprört, "Aj, din jävel!"

Johannes repertoar av svordomar hade redan berikats med några utländska uttryck under resan.

"Schweinekopp", svarade Antonia.

"Djävulens blåsbälg", muttrade Johannes och skrattade sedan tills nästa våg kvävde hans skratt.

"Alla sjömän till repen! Bryt varven!" vrålade Hainar nästan rakt bakom dem. Ungdomarna ryckte till och sprang iväg.

Daniel och Hainar skällde ut besättningen under en obestämd tid medan havet kastade skeppet fram och tillbaka som ett litet, hjälplöst djur. Seglet böljade ut lika stort som det någonsin varit och drog så hårt i repen att hela skeppet knakade som ett monster från havets djup. När duken hade dragits in en bit och skoten dragits tillbaka tappade fartyget fart, men Antonia trodde att det hade blivit ännu mer av en lekboll för vågorna. Det drev inte längre fram sig självt, utan kastades hjälplöst fram och tillbaka. Till och med rodet hade förlorat sin kraft.

Var är landet? frågade sig Antonia och klamrade sig fast vid ett rep när nästa våg fick fartyget att tippa åt sidan. Vågorna förvandlade havet till en bergskedja med spetsiga toppar som hade slitits sönder som av gudomliga krafter. I vanliga fall flöt fartyget ovanför dem, men nu var det vattenväggar i fören som ville slita sönder fartyget.

"Bind fast och håll i er!" ropade Daniel, som hade bundit fast sig i maststeget. Antonia försökte nå ett av de lösa repen, men hon halkade över däckets och var nära att falla över relingen. Hon höll sig med nöd och näppe fast i plankorna. Vinden pressade fartyget åt sidan och Antonia kröp upp på relingen som om den vore relingen, medan hon hastigt knöt ett rep till sitt bälte och ängsligt tittade ut över röran.

"Johannes?" ropade hon genom stormen och kände hur vinden slet orden ur hennes mun,

"Jakob?"

Hon såg Valentin som höll sig fast i masten och tittade mot aktern som nu hade blivit ett eget hav. Han släppte taget om det säkra träet, tog ett steg och föll genast omkull. En våg sköljde in i Antonias ögon. När hon väl kunde öppna ögonen igen och hade slutat hosta hade Valentin tagit tag i Johannes och de två kämpade sig tillbaka till masten där de hjälptes åt att dra åt sina rep.

"Emil! Kom tillbaka till mitten av båten!" ropade någon, men Antonia kunde inte se vem det var som gav ordern. Strax därefter sträckte Hainar ut en hand till henne uppifrån, som hon tog emot så att han kunde dra upp henne på däck igen.

"Du får vänta och se!" ropade han högt och lät fortfarande förvånansvärt glad, "Stormen kommer att gå över, om du överlever den, vill säga! Oroa er inte!"

Med dessa ord kröp Hainar tillbaka till akterfortet, där hon svagt kunde urskilja silhuetterna av Arnold och Fabian. De två bröderna arbetade uppenbarligen med att vrida på ratten, som de hade tappat kontrollen över.

Paul, Thomas och Daniel stod på förpiken, Jakob, Rüdiger och Walter syntes inte till någonstans. Hyttvärden var stängd, men inte låst från utsidan.

Vinden ändrade riktning för ett ögonblick. Fartyget rätade plötsligt upp sig och svängde åt andra hållet. Under ett kort ögonblick, när fartyget red på en vågkam, gick Antonias blick nästan ända ut till horisonten. Hela Svarta havet var en bergskedja vars toppar dansade passionerat och kraftfullt. Det var bara fartyget som inte var en del av denna dans. Det knuffades omkull av dem som i ett slagsmål i en hamnbar.

I nästa ögonblick bröts en ny våg mot fartygssidan och ett vattenberg blockerade Antonias utsikt. Hon klamrade sig fast vid de två pojkarna, som besvarade hennes grepp.

Valentin öppnade munnen och verkade säga något, men Antonia kunde inte uppfatta vad det var. Vinden slet alla ljud ur hennes öron. Innan hon hann be Valentin att tala högre hörde hon något annat från bågfortet.

"Hej ho, lampan håller på att slockna!" lät det otydligt genom stormen. Hon blundade ett ögonblick, men insåg sedan att det var Thomas och Paul som hade börjat sjunga en sjömansvisa och brölade mot stormen.

"Hey oh, lampan slocknar
men vi trotsar hav och vind
Stå tillsammans mot sprayen
Så länge vi lever!"

Antonia lyssnade en stund, förvirrad över att texten till den sång hon kände till plötsligt hade ändrats. Hon hörde hur vinden hotade att slita orden från männens läppar igen. Men de sjöng ännu högre, även om deras skrikande inte riktigt kunde beskrivas som sång. Strax efteråt stämde besättningen på akterslottet in tills de hördes tydligt.

"Fly från vågorna
och dansa på havet
innan vi kraschar på klipporna
dra i repet
krossa din olycka
omgiven av grymma vågor

Hej oh, lampan slocknar
men vi trotsar hav och vind
Stå tillsammans mot sprayen
Så länge vi lever!

Skeppet sjunker
Lyckan är förlorad
Farväl, kära vänner där hemma
Farväl, kära fartyg
Vi är ämnade
att drunkna i havet, ensamma."

Efter den första versen började Antonia och Johannes sjunga med nästan samtidigt. De kunde inte höra om Valentin gjorde detsamma. Efter ett tag fick hon en känsla av att de äntligen dränkte stormen. Hon började plötsligt flina och liksom de andra sjömännen sjunga allt högre mot stormen som höljde dem i grå dimma. Rüdiger hade åter dykt upp på bogfortet.

"Var är Jakob?" frågade Antonia högt efter en stund och kände plötsligt ett märkligt ansvar för sin bror, som ännu inte hade dykt upp i hennes synfält. Johannes såg också lite orolig ut.

"Han måste ta hand om sig själv!" ropade Valentin. "Jag tror att om han kan simma, så är det här inte bra för honom!"

"Titta upp", sa Johannes plötsligt torrt.

Antonia tittade förvirrat på honom ett ögonblick och följde sedan hans blick upp i riggen. Hennes bror höll sig fast i lejdaren till masttoppen och gjorde ibland obestämbara gester i riktning mot akterslottet medan han klamrade sig fast i repen och höll sig fast när en våg sköljde över honom.

"Han är galen", sa hon, men log brett när hon insåg att Jacob njöt av stormen.

Vågorna jämnade ut sig från bergen till kuperad terräng och kusten syntes grå vid horisonten, suddig i regnet och beslöjad av stanken. De hade inte förlorat någon besättningsmedlem. Antonia kände sig märkligt nog starkare än tidigare, som om hon hade vuxit upp lite till. Hon blev förvånad över att Valentin verkade ganska livlig igen när vinden tillät dem att prata igen.

"Titta!" ropade den unge sjömannen och pekade mot horisonten i öster.

Besättningen, som till största delen hade samlats på huvuddäck, vände sig mot det öppna havet.

Ett fartyg, svart genom regnslöjan, sjönk i hög fart vid horisonten. Det lämnade inga spår efter sig på vattenytan. Antonia var inte ens säker på att hon hade sett det, men tydligen hade hon inte varit ensam om det.

"Ett hav fullt av kusliga uppenbarelser", mumlade Arnold i sitt skägg.

"Det bara sjönk", svarade Antonia.

"Han såg det", svarade Walter dystert.

"Vilka var det som såg det, förutom jag?" frågade Arnold. Nästan halva besättningen tog till orda.

"Vill vi inte hjälpa till?" frågade Antonia.

Hainar gick fram till de förvånade sjömännen och tittade på dem. "Hjälpa vem?" frågade han.

Valentin, Antonia och Fabian försökte förklara vad de hade sett samtidigt, men Hainar förstod snabbt.

"Det verkar inte finnas någonting där. Inga skeppsbrutna, inget vrakgods", sa han med en granskande blick, "det var vad sprayen fick er att tro."

"Jag hämtar teleskopet", sa Jakob och försvann in i hytten.

"Eller så var det ett spökskepp", sa Fabian. "Vi har sett något liknande utanför Brügge förut."

"Jag skulle vilja se det på nära håll", sa Johannes.

"Det vill du inte, landkrabba", svarade Thomas. "Klabautermann är inte att leka med. Det är inte heller de andra spökena som hänger runt oss."

"Du kan ju åtminstone försöka", svarade Antonia med ett svagt flin och tog snabbt till flykten ifall hon skulle ha irriterat Thomas.

På ett ställe dansar vågorna, på ett annat leker elden. I en nästan förstörd kropp, en av tusentals. En människa, en kvinna som stelnar mitt i sina rörelser. Den form som jag brukar känna igen i mänskliga ansikten är deformerad, hennes drag är förvridna.

Hennes ansikte speglar sig i ögonen på sin motpart, som i ett svart vatten där råttor tumlar runt. Människan tar tag i kvinnan och skakar om hennes kropp. Stirrar på henne, stirrar in i hennes ögon. Jag väntar bakom dem. Men de ser mig inte bättre än skeppsmännens ögon. Människors ögon verkar inte vara mycket bättre än vattnet i hamnbassängen, de kan inte se det väsentliga. Jag kan inte komma in i dem utan att förstöra dem. Kvinnans kropp är som fylld av eld, men värmen flyr. Smärtan i den andras ögon är annorlunda, men lika stark. Människor kan inte bara lida med sina kroppar. Jag är fortfarande inte ledsen. Men nu vet jag. Jag har en väg till mitt mål. Jag har varit nöjd tillräckligt länge för att skicka ut mina budbärare och åka över hela världen. Men nu ska jag tvinga dem att se mig. Även om det innebär fler kroppar som brinner och vissnar som facklor.

Jag kan resa hur långt som helst, men inte genom tiden. Åtminstone har jag aldrig gjort det. Men minnen får en att återuppleva allt, ibland mer hjälplös än tidigare, eftersom man inte kan förändra något. Även om jag aldrig var hjälplös. Jag kan minnas, och jag minns. Elden har brunnit förut utan att det har varit jag. Från en vedhög högt uppe i skyn, runt en av dem. Hur länge sedan det var, och varför folk gjorde det, har ingen betydelse för mig. Men jag minns kvinnans ansiktsuttryck när hon brändes.

Var det på grund av mig? Jag förstår mig inte på människor, så jag vet inte. Jag svävade i utkanten av det grå torget, de grå gatorna och husen. Jag har varit där förut, och det är kunskap från ett annat liv, men eftersom jag inte lever har det ingen betydelse för mig.

En sista blick föll genom lågorna - den var riktad mot mig och fokuserad, till skillnad från de andras blickar. Hon tittade inte upp, hon tittade rakt fram. In i ögonen som jag inte har. Blicken genom eldens hetta var riktad mot mig. Men ingen har lyckats lösa gåtan. Lågorna hoppade över till dem. Något jag inte kunde göra.

Människor brinner ibland, även de som de skulle ha skyddat från mig.

Kapitel 3

Antonia låg fridfullt i sin hängmatta och sov när skeppets katt väckte henne obehagligt. När hon ignorerade katten slog den henne oförskämt i ansiktet. Antonia, som aldrig hade haft mycket med katten att göra tidigare, förstod inte dess upprörda beteende. Ändå hade hon en obehaglig känsla.

Hon lyssnade på tystnaden. Bortsett från vattnets mjuka kluckande tycktes fartyget ligga lugnt i vattnet.

När Antonia steg upp och gick ut på däck var det bara Fabian som stod vid rodret och Jakob vid fören.

Hon gäspade och promenerade bort till sin bror som satt och stirrade på soluppgången.

"Hur är det?" frågade hon.

"Vadå, bra?", svarade han tankspridd.

Antonia ryckte på axlarna. "Jag har ingen aning. Hur är det med dig?"

"Det är helt okej än så länge. Jag behöver inte göra så mycket jobb när det gäller seglingen."

"Hm."

De tystnade båda två och tittade ut i fjärran.

"Titta, ett skepp", sa Jakob tonlöst.

"Mmm."

"Det kommer lite närmare."

"Toppen."

Jakob rätade plötsligt upp sig lite och rynkade pannan.

"Vad är det?" frågade Antonia.

"Den har svarta segel..."

"Och?"

Hans ögon vidgades i chock.

"...och bröderna Vitalias tecken på den!" utbrast han och vände sig hastigt om och gick mot luckan.

"Vad eller vilka är Vitalienbröder?" frågade Antonia, som nu också kände sig lite orolig.

Jakob gick raskt mot rodret, där Fabian fortfarande stod, och sade: "Far har lärt mig att Vitalienbröder är en sammanslutning av kapare som genomför organiserade attacker över hela Öst- och Västhavet och sedan delar bytet rättvist mellan sig."

Väl framme vid rodret talade han till rorsmannen: "Få bort oss från dessa pirater!"

Fabian tittade ut över havet och visade ett litet tecken på rädsla: "Sir, med all respekt, men vi behöver hela besättningen för detta!"

Jacob nickade till sin syster, som genast rusade in i lastrummet.

"Pirater!" ropade hon högt. De flesta av besättningsmedlemmarna skrämdes upp ur sin slummer.

"Vakna, era sömntutor!" Heinars röst dundrade genom skeppets buk: "Gör er redo att segla och kämpa för era liv. Gå, gå, gå!"

Nu var alla äntligen vakna och stapplade upp för trappan till däck, fortfarande berusade av trötthet.

"Du också, Emil", pustade kaptenen: "Vi har användning för varenda man."

Antonia nickade kort och skyndade sig också upp på däck.

Vindbyarna hade nu tilltagit i styrka och vinden blev allt mer genomträngande. Till råga på allt föll det nu några droppar från himlen.

I ett rus av spänning satte besättningen igång med att vända skeppet. De ville fly, men det var för sent. Piraterna var redan för nära.

"Gör er redo för strid!" ropade kaptenen.

Antonia skyndade sig upp till bogfortet och kikade över relingen. De hade övergivit manövern och hon hade god sikt över det andra fartyget. Figurerna på det andra fartyget var utspridda som en spegelbild av flodbesättningen.

Valentin kallades ner till nedre däck av Daniel för att ansluta sig till de andra svärdbärarna. Antonia växlade en upphetsad blick med Johannes. Hennes armar skakade lätt, som om hon redan hade haft några skott bakom sig. Johannes stirrade intensivt framåt, medan Rüdiger på andra sidan spelade uttråkat med sin pilbåge och ryckte i den lösa strängen.

På flakets akterslott tog Thomas och Walter också fram sina pilar och lade upp den första, redo för den första salvan.

På däck var stålet draget, redo att skära i kött.

Kaparna skrek förolämpningar och hot mot dem på ett språk som var okänt för Antonia. Men ord var inte det enda som flög i deras riktning: Järnkrokar med rep i änden fastnade i relingen och riggen.

"Vänta!" ropade Thomas. Han, Walter och Rüdiger hade redan spänt bågarna. Antonia och Johannes följde skyndsamt deras exempel.

Antonias andning var ytlig och snabb. *Kom ihåg det där! Du är bra på bågskytte!*

Hon kände kylan i fingrarna när hon drog tillbaka strängen.

Hon kände vattnet i ansiktet och i håret när det regnade ner över henne.

Hon kunde känna sitt hjärta rusa. Var det rädslan eller spänningen?

Piraterna kom allt närmare, men sjömännen beväpnade med svärd började skära av repen.

Så låg de två fartygen räls mot räls och kaparna hoppade som kaniner upp på flaket.

"Eld!" ropade Thomas och skyttarna lät sina senor sjunga.

Pilarna virvlade genom luften, men piraterna verkade veta hur de skulle hantera sådan eld, för de duckade skickligt för alla kulor.

Sjömännen kastade sig nu obevekligt och med ett vrål mot inkräktarna och man kunde redan höra klirret av metall mot metall och det dova dånet av svärd som drevs in i trä.

Kanonjärerna på fortet fortsatte att skjuta, men det var svårt att få ett klart skott mot piraterna tack vare det vilda tumultet, eftersom deras egna allierade ständigt var i vägen. Vädret hjälpte inte heller till. Duggregnet gjorde senor och plankor hala och gjorde striden till en svår uppgift för alla inblandade.

Rüdiger, Thomas, Johannes och Walter fortsatte trots allt att skjuta, medan Antonia tvekade.

Jag kan inte döda någon, tänkte hon.

Hon hade sett hur den pil hon hade skjutit hade missat halsen på en av sjörövarna med en hårsman och flugit ut i det grå havet bakom honom.

Antonia sänkte långsamt sin båge.

Plötsligt dök en av piraterna upp på den lilla trappan till bågfortet. Med ett kort svärd i handen pustade den storvuxne sjömannen upp för trappan, men möttes av Johns axel som han körde in i mannens bröst. Mannen vacklade tillbaka av kraften i slaget och slog vilt med armarna för att hindra sig själv från att falla. Hans händer fann Antonias linne och drog ner henne på däck med honom.

Hon landade mjukt på kaparen, medan han slog huvudet hårt i däckets och inte öppnade ögonen igen.

Hon stannade kvar i sin position i en bråkdel sekund, sedan rusade hon iväg i panik och duckade bakom några tunnor. Trots att besättningen på floden var bättre tränad hade piraterna fått övertaget i närstriden och pressat sina motståndare till det motsatta relingen.

Två av bröderna Vitalien fick pilar i kroppen, medan vattnet på plankorna runt dem antog en

rosafärgad nyans.

Varenda en av de hedervärda sjömännen kämpade ihärdigt, var och en mot minst två pirater. Arnold och Fabian blinkade med sitt stål och försvarade sig som en man med fyra armar och tillfogade smärtsamma skärsår gång på gång.

Valentin hade blivit träffad, haltade på sitt vänstra ben och försvarade sig mer dåligt än bra. Han verkade kämpa för att höja sitt svärd tillräckligt snabbt för att ens undvika att bli huggen i små kuber.

Plötsligt stod någon över Antonia och drog upp henne i ena armen. Hon flämtade till och försökte kämpa emot, men greppet var hårdare än granit.

Hon tittade in i ett väderbitet ansikte där sneda, gula tänder log mot henne.

"Hej, unge man", kraxade mannen.

När hon tittade tillbaka mot fortet såg hon till sin fasa att fem pirater stod på varje fort och hotade bågskyttarna med sina knivar.

"Du kommer att bli mycket användbar för oss, grabben!" kurrade piraten som hade tagit tag i henne och släpade henne obevekligt mot striden.

"Så", vrålade Bukanian, "hör upp, allihop!"

Märkligt nog stannade alla upp, såväl besättningen på flaket som piraterna, och några av dem vände sig om, men sänkte inte sina vapen en tum.

Den äldre piraten, som verkade vara ledaren, smackade äcklat med läpparna och grymtade sedan över däckets: "Om ni fortsätter att slåss kommer era skyttar och den lilla att dö, här", han skakade hårt om Antonia, som försökte hålla tyst: "Om ni inte skiter i det, då hugger vi ner dem allihop tillsammans och ni kan fortsätta att slåss och dö lyckliga ni också. Vi får vad vi vill ha, på ett eller annat sätt. Ert val, landkrabbor!"

Det blev dödstyst och duggregnet torkade sakta upp.

Piratkaptenen tänkte för sig själv: *Alltid denna långa väntan. Jag hatar att vänta. Jag vet inte när jag plötsligt kommer att falla död ner!*

"Blir det snart?" skällde han: "Om inte, vad i...?"

Överraskande nog släppte han Antonias arm så att hon föll till marken och hoppade baklänges med ett ryck.

"Mau!"

Det var katten. Den hade smugit sig upp på sjörövarens ben som en gammal vän och satt nu framför dem och mjauade glatt.

Ettrolöst odjur, tänkte Antonia.

Jag hatar katter, tänkte kaptenen, som hette Morlec.

Fisk, tänkte katten.

"Jävla odjur!" skrek bucaniern och sparkade på katten samtidigt som han höll sig på behörigt avstånd.

Katten väste och krökte ryggen så att pälsen reste sig.

"Bort med dig, du!"

Morlecs tankar gick tillbaka till olyckan med gatukatterna när han bodde i Novgorod som barn.

Katten väste ännu mer och hoppade på kaptenens ben och klöste på det medan han försökte bli av med pälsbunten, skrikande och svärande, till glädje för alla som såg på.

Medan vänner och fiender fortfarande fnissade och Antonia fascinerat tittade på det orangea energipaketet ropade Heinar: "Nu!"

Plötsligt svingade han, Daniel och Jakob sina svärd som demoner och högg en bräsch i de distraherade piraterna och bröt sig igenom ringen. Samtidigt knuffade Thomas en av piraterna överbord på akterfortet och började slå tillbaka mot de andra med knytnävarna.

Rüdiger, å andra sidan, använde fula sparkar och sina vassa armbågar för att skicka först en, sedan två och sedan tre av piraterna till marken och stöna.

Katten hade under tiden flyttat sig från den skrikande kaptenen och hoppade från den ena

sjörövaren till den andra, morrade och klöste ursinnigt.

Jakob tvärstannade framför Antonia och erbjöd henne sin vänstra hand för att hon skulle resa sig upp.

Hon tog tag i den och drog sig själv upp.

Sakta men säkert återfick besättningen på flaket fotfästet.

Piraterna drevs tillbaka av besättningens vilda attacker och det kaos som katten orsakade.

Vid det här laget låg åtta kroppar på däck utan att röra sig särskilt mycket, inklusive Valentin.

"Reträtt!" ropade Morlec: "Alla tillbaka till skeppet! Det är inte värt bytet!"

Piraterna retirerade nu snabbare och anföll nästan aldrig själva. Så småningom klättrade de alla tillbaka ombord.

Endast en pirat stannade kvar, han brottades fortfarande desperat med skeppskatten och en av piraterna började ropa till honom: "Alfred, Alfred kom tillbaka!" Alfred var hörselskadad och svarade först på tredje ropet, till besättningens stora förtjusning. Han tog sig också fram mot sina kollegor, fortfarande med katten på halsen. Katten klängde sig fast på hans rygg och kliade honom illa på axlarna.

Nu var han nästan framme vid relingen. Antonia blev förskräckt. Katten höll sig fortfarande fast vid Alfred och förstod inte att den höll på att bli bortförd.

Antonia sprang iväg och slet loss katten från hans misshandlade rygg.

"Tack gode Gud!" hörde hon piratkaptens röst: "Tänk om den jäveln hade följt med oss!"

Krokarna som hade gripit tag i fartyget som klor släppte på nolltid, samtidigt som ytterligare några pilar flög över.

En avkastningsmanöver genomfördes snabbt och piraterna var borta igen.

Alla satt på däck och flämtade. Striden var över, däcket var rena kaoset och katten var en hjälte.

"Hee! Inga tupplurar på däck!" ropade Rüdiger från trappan till förskeppet i riktning mot Valentin, som låg på golvet halvt lutad mot fartygssidan med ett nästan sadistiskt flin på läpparna. Han hade fått allvarigare skador än de andra: Ett djupt skärsår på benet och ett knivhugg i underarmen.

Valentin bara stönade: "Ja, du mig också ..."

Paul tog snabbt hand om såren och försåg alla med bandage och mat, med kaptens tillåtelse.

Katten lugnade snabbt ner sig igen, slingrade sig ur Antonias grepp och började stryka besättningen över benen.

"En katt räddade oss. Jag kan inte tro att jag säger det här!" sa Thomas.

De andra mumlade instämmande. Han tog ett djupt andetag: "Okej killar, är det någon som har några namnförslag?"

Alla ropade förvirrat: "Blitz!" sa Rüdiger, medan "Orange!" var Fabians förslag. "Karlchen!" sa Arnold. "Jackie" kom från Johannes och Valentin ville kalla djuret för 'Pirate Destroyer 3000'.

Till slut enades de om Karl.

Solen kom sakta fram och de första solstrålarna reflekterades i vattnet. Sömn var det inte tal om, alla var alldeles för uppspelta.

"Sätt segel", beordrade Heinar och vände sig om för att gå.

"Sir?"

"Ja, Walter?"

"Vad ska vi göra med de ... besegrade kaparna?"

Det blev en kort tystnad, sedan svarade kaptenen kallt och utan att vända sig om: "Kasta dem till fiskarna. De har verkligen orsakat oss tillräckligt med problem och vi måste ta oss till London så snart som möjligt."

Där är den igen: en blick som går mig förbi. Innan den stängs. Det måste ha varit tusen blickar redan. Ingen kan se mig. De kan se lidandet och smärtan, men det är allt de märker.

De rånande sjömännen har kommit och gått som loppor. Så passande, eftersom sjömännen ändå

kallar dem ohyra. Det är ohyran som ska hjälpa mig, men inte här. Jag är redan ombord. Om de hade stoppat någon här, så hade det varit jag. Och den som stoppar mig används som en möjlighet att komma vidare.

Regnet ger ifrån sig märkliga melodier, omöjliga att skilja från vågorna som slår mot fartygets träväggar från utsidan. Ett så litet, bräckligt fartyg i naturens enorma rymd. Människor ger sig själva för mycket kredit när de tror att de är starkare än den här världen. De är inte starkare än naturen och de är inte starkare än mig.

Kropp och kropp ligger sida vid sida. Jag svävar bland dem. Jag har ännu inte förstått om människor gör det av rädsla, av dumhet eller för att de alla har samma själ som önskar enhet. De letar ju trots allt alltid efter grupper. Det är en dum idé att detta skulle göra dem starkare.

Jag kan känna deras hjärtan bulta, deras ådror översvämmas av livskraft. Livet måste göra plats för mig när jag väl har slagit mig till ro. Ett andetag strömmar genom kroppen under mig och tar emot mig som om jag vore en gåva. Och jag befinner mig på ytterligare en plats i denna värld.

Flickan, som jag nu kan se mycket bättre, ligger bredvid mig med slutna ögon. Man kan se annorlunda genom andras ögon än genom mina. Jag kan se vartenda hårstrå i hennes panna och varenda por i hennes hud.

Hon kan inte se mig och hon kan inte känna mig. Hon kommer aldrig att känna mig eftersom det finns en mur mellan oss. Men människor kan känna smärta genom sorg, och jag har sett att hon också kan det. Den kropp jag är i är närmast henne. Hon kommer fortfarande att känna smärta från de andra varelserna som är kopplade till hennes själ, bit för bit. Tills hon ser mig i ögonen och inser vad jag är. Jag är inte bunden av känslor, och därför blir det människorna som förlorar i slutändan.

Vattnet fortsätter att stänka mot fartygets yttervägg medan elden tar fart.

Kapitel 4

Den sista veckan av resan var kall. För det mesta föll ett fint duggregn från himlen och blandade sig med stänk och vind. Då och då var Antonia nära att ge efter för sin längtan att slippa arbeta i kylan i lastrummet. Men efter några dagar accepterade hon regnet som en del av havet, som ändå dränkte henne varje dag på den här resan. Havet hade en annan färg än tidigare. Det grå och svarta övergick mer och mer i djupt blått. Det var varmare på natten när hytten värmdes upp, men det var under den här delen av resan som de hårdföra sjömännen mest längtade efter värmen hemma.

Antonia vaknade och det tog ett tag innan hon insåg att hon var så stel för att hon frös. Kylan hade borrar sig in i hennes lemmar under sömnen och tärt på hennes krafter. Skakande satte hon sig upp och höll på att ramla ur hängmattan. Till och med filtarna hade börjat suga åt sig fukten. Johannes sov fortfarande oroligt, resten av besättningen väntade redan på däck och stampade för att hålla värmen. Arnold och Rüdiger arbetade med seglen, Valentin verkade arbeta med bogslottet. Antonia antog att det var en av de skador som skeppet hade fått under striden. De hade inte reparerat allt i den sista hamnen, bara det som behövdes för att ta sig till London.

Kylan står på vattnet som ett hundratals mil brett block. Men kylan är inte min fiende, den är deras. Den gör dem svaga nog att slå till. Det är rätt dag och rätt timme.

Antonia anslöt sig till honom och hjälpte honom genom att hålla i plankorna som Valentin spikat fast i relingen. Strax innan nästa vakt blåste lyfte Valentin på huvudet och torkade bort fukten från vågorna och stänken från ansiktet.

"Kan du väcka Johannes?" frågade han. "Det känns säkrare med två personer som håller i sig, och då går det fortare. Hainar behöver ett gott humör."

Valentin sa den sista meningen ganska tyst. Antonia flinade och gav den missnöjde kaptenen en snabb blick innan hon gav sig iväg. De andra sjömännen arbetade också, även om de egentligen inte hade något att göra. Sommaren hade svikit dem på den här delen av resan. Strax innan Antonia gick in i hytten lyfte hon på huvudet. Hon stannade upp och tittade hoppfullt upp mot himlen. Det fanns en kort spricka i den grå himlen som tycktes bilda silhuetten av en mask med näbb, men vinden suddade ut den igen och bakom den fanns bara fler mörka moln.

Jag svävar långt ovanför dem och tittar ner på dem. Flickan försvinner och kommer närmare mig. Jag är nere i skrovet och väntar på henne medan jag följer efter henne som en vindpust bakifrån. Elden brinner redan.

Antonia hoppade in i den bleka ljusstråle som den öppna luckan kastade på golvet. Johannes hängmatta var en mörk skugga mot skuggorna bakom den. Johannes hade satt sig upp. "Pratade du för länge med Thomas om bröderna Vitalien i går kväll, din lata hund?" frågade Antonia med ett flin. "Jag beundrar att du nöjer dig med att prata om samma dag varje kväll under så lång tid."

Antonia förväntade sig ett muntert svar. Men Johannes stönade bara och lade sig ner igen. "Valentin behöver vår hjälp", sade Antonia och gick förvånat fram till honom, "du måste resa dig långsamt, annars kommer Rüdiger och Thomas att irritera honom igen. Kom igen nu, din lata havssnigel."

Johannes höjde huvudet en aning igen. "Vad var det du sa?" frågade han förvirrat.

Antonia tittade oroligt på honom. Johannes ansikte lyste blekt ur skuggorna. Hans ögon verkade mindre än vanligt.

"Du ser sjuk ut", sa hon och kom närmare, "mår du bra?"

Johannes lät huvudet falla tillbaka i hängmattan. "Jag har ont i benen och armarna", mumlade han svagt, "och i huvudet också."

Antonia stannade upp ett ögonblick och försökte skaka av sig den stickande oro som spred sig i henne. Sedan lade hon en hand på Johannes panna. Ava hade ofta varnat henne för att sjukdom var smittsamt, men det brydde hon sig inte om just nu. Johannes panna var varm medan hans kropp skakade. Hon lyfte sin hand igen och klappade honom försiktigt på axeln.

"Jag ska berätta för Paul", sa hon och klättrade upp på däckets igen, "jag kommer strax tillbaka."

Paul tog med sig en hink med vatten när han kom ner. Johannes hade slutit ögonen igen och såg ut att sova. Smutjen torkade hans panna med en fuktig trasa, vilket bara fick Johannes att stöna till igen. Paul rynkade pannan och förblev böjd över honom en stund.

"Gå tillbaka till ditt arbete", sa han sedan, "du har inget här att göra."

Men Antonia stod kvar. Hon såg orörlig på när smutje tog hand om hennes vän. Hennes tankar snurrade av minnen från grannarna på hennes gata, från hennes två syskon som inte hade överlevt sitt första levnadsår. Sjukdomar hade härjat i hela kvarter. De hade också sett det i de städer de hade besökt. Bommade fönster och vagnar med fastbundna kroppar. Oron borrade sig in i hennes bröst och gjorde det svårt att andas.

"Finns det något du kan göra för att hjälpa honom?" frågade hon och insåg att hennes röst hade blivit högre än vanligt.

Paul mumlade bara något för sig själv som lät som ett godmodigt "Gå och jobba!", men han svarade inte.

Antonia kunde känna något. Hon var inte säker på om hon inbillade sig det mitt i förtvivlan, men för ett kort ögonblick kunde hon känna en närvaro; som ett spöke som stirrade tyst på henne. Sedan var känslan borta igen och det var tillbaka till bara Smutje, en sjuk kropp och den salta luften i rummet.

"Jag ska gå och berätta för Hainar", sa hon med skör röst, vände sig om och klättrade upp i det

bleka dagsljuset.

Dagen gick med spänning. Efter en stund tog Paul Johannes till den lilla hytten i andra änden av förrådet för att isolera honom från resten av besättningen. Antonia fick arbeta med Valentin, medan Rüdiger, som vanligtvis arbetade med honom, tillbringade dagen med Walter. Men hon kunde inte koncentrera sig och svarade inte på Valentins frågor.

Sista anhalten före London skulle bli Brügge, för att undvika en mindre storm som enligt besättningens väderprognos höll på att sprida sig västerut. Scholle styrde mot hamnen framåt kvällen och lade till vid en kaj, varpå Hainar personligen gick i land och in i ett hus vid hamnen. Antonia lutade sig mot relingen och tittade tankfullt på de okända husen. Hon frös, men ignorerade kylan. Men hon kunde inte tränga undan den iskalla känslan inom sig. Det dröjde inte länge förrän den drev henne tillbaka in i förrådsrummet, nära Johannes lilla stuga.

Det var lika tyst och mörkt som alltid i förrådet. Antonia hade alltid tyckt att den här miljön var lugnande, men nu hade den plötsligt blivit hotfull.

Efter en stund öppnade hon dörren och klev in. Det var lika varmt som i en ugn. Träbänken som Johannes hade legat på med några filter fyllde nästan hela rummet. Johannes kropp var knappt igenkännbar i skymningen.

"Johannes?" frågade Antonia tyst, fastän hon inte väntade sig något svar. Han verkade sova. Hans bröstorg rörelse sig oroligt upp och ner.

Antonia stängde försiktigt dörren efter sig och sjönk ihop vid sängkanten. En av hennes händer vandrade intill Johannes huvud, som låg på hennes sida, och knackade nervöst fram och tillbaka. Hon kunde inte föreställa sig vad hon skulle göra om han dog, om hans andetag plötsligt upphörde och bara lämnade kvar skalet av hans kropp. Hon kunde inte föreställa sig vad som skulle hända efteråt. Det skulle vara för förvirrande, nästan som om en värld utan John inte var möjlig. Tanken kändes som ett djupt hål som hon skulle falla ner i, och hon var rädd för dess djup.

Under de senaste åren hade en ny känsla vuxit fram i henne när hon var tillsammans med Johannes. Hon kände inte igen den och var inte säker på vad det var. Men hon insåg att vad det än var, så tyckte hon om honom. Tyckte om honom tillräckligt mycket för att inte vilja förlora honom.

Fartyget gungade till en aning och ljudet av stövlar som trummade mot träplankor trängde in genom fartygssidan. Strax därefter hördes ett skrapande och ytterligare några röster på däck. Antonia ignorerade alla ljud, försjunken i sina egna tankar.

Det var först när hon hörde fotsteg i trappan till förrådsrummet som hon blev rädd. Dörren öppnades snabbt och Antonia höll sig fast för en predikan innan hon lättad insåg att det var Jacob. Hennes bror gjorde en förvånad grimas och stannade upp.

"Ant- Emil, vad gör du? Kom ut därifrån!" sa han sedan lugnt, "Du får inte vara här. Det är arbete på övervåningen."

Antonia stirrade trotsigt på honom. "Johannes är min vän. Jag tänker inte lämna honom ensam. Och jag är färdig med mitt arbete."

"Det hindrar dig inte från att få pesten om du kommer för nära honom. Det räcker med att en person ombord dör!" sa Jacob, mer kraftfullt än hon någonsin hade hört honom förut. Han drog försiktigt med sig henne ut ur hytten innan han stängde dörren. Hon snubblade över säckarna på golvet.

"Släpp mig!" väste hon överraskat och stirrade argt på Jacob.

"Du behöver inte bli så upprörd", sa han enkelt, "jag menar det. Det är dumt att sitta med någon som är sjuk. Det vet du mycket väl! Du har ju faktiskt fått samma varningar som jag."

Antonia stirrade på dörren en stund, men hon kunde egentligen inte vara arg på sin bror. Hon visste ju att han hade rätt.

"Är det verkligen pesten som Johannes har?" frågade hon efter några sekunder.

Jacob ryckte oroligt på axlarna. "Paul säger det. Och han vet mycket mer om det än vad vi gör, han

brukade arbeta på ett slott... Tillsammans med en medicus. Han kallade det för böldpest, tror jag. Och du minns de små gränderna där hemma där alla fönster var igenbommade? De här gatorna är... ...nästan alla dog.”

”Men du kan väl bota det?” frågade Antonia blygt.

”Fråga Paul. Men jag tror inte det”, svarade hennes bror. ”Du kan alltid be. Kom upp igen någon gång - men gå inte in där igen. Hainar har några örter och Paul kommer nog tillbaka. Och så äter vi i ett vakthus.”

Antonia stirrade efter honom när han klättrade upp på däckets igen. Hon hade redan bett en tyst bön hela dagen, men hon hade smitit från gudstjänsten så ofta att hon inte hade mycket hopp. Hon kände sig för deprimerad för att sitta på däck och sjunga med de andra, som om hon befann sig i ett djupt, mörkt hål. Dystert gick hon fram till segelduksväskan med sina saker och sänkte sig ner på golvet. Knarrandet och knarrandet fortsatte att omsluta henne, havet sjöng en sång för henne. Skuggorna trängde sig runt henne som näbbarna på svarta fåglar.

Till slut trillade en tår ut ur hennes öga, men hon torkade bort den med kraft. Hon var tvungen att hitta på något att göra, annars skulle hon sjunka ner i sin sorg. Hon satte sig med benen i kors, drog upp väskan med sakerna hon tagit med sig på benen och började rota febrilt i den. Hon hittade saxen som hon inte hade använt på ett tag, en skjorta som hon hade stulit från Jakob innan hon lämnade Lübeck. Hon hade bara varit borta i några månader, men det kändes som flera år. Och framför allt var hon fri nu, fri som en sjöfågel som svävar i skyn. Men leendet bleknade när hon kom ihåg att den vän som hade hjälpt henne att fly var så nära döden att han snart skulle skaka hand med honom.

Det är så märkligt, tänkte hon medan hon sträckte sig ner i väskan igen, jag gav mig av för att fly från någon som älskade mig - och nu flyr någon jag älskar från mig. Det kanske inte hade hänt om jag bara hade stannat.

Hon snubblade. Det prasslade till när hon rörde vid mormoderns brev, som hade halkat ner på botten. Hon drog försiktigt ut dem och försökte hitta en lucka i ljuset som var tillräckligt bred för att läsa breven.

Kära Viola,

Arbetet här är ansträngande. Jag har gjort några resor till grannfälten de senaste dagarna för att samla lavendel. Epidemierna sprider sig snabbt och särskilt de fattiga lider eftersom de måste sova tillsammans i massor och ibland äta från diken - ibland får jag inte en ordentlig natts sömn på flera dagar. De flesta av dem vill inte ha min hjälp. En av mina grannar har förlorat ett barn, men han har vägrat att ta emot min hjälp gång på gång. Och nu anklagade han mig för att ha förhäxat barnet som straff för att jag inte fick ta hand om det, och jag blev nästan bortdragen av stadsvakten.

Jag vet inte hur snabbt farsoten spred sig bland er. Jag hoppas att ni har tillräckligt många bra herbalists som inte har kidnappats än. Jag tycker synd om de döende. Men kunskapen är fortfarande liten, och jag kommer inte att kunna hjälpa människorna så länge de själva förstör det som skulle ha kunnat rädda dem.

Antonia läste igenom sin mormors rader flera gånger och funderade. Om hennes mormor hade varit här hade hon kanske kunnat hjälpa till. Kanske hade hon kunnat hjälpa hennes mor också, om hon inte redan hade varit död. Hon hade kunnat bota nästan alla sjukdomar, men det fanns inget botemedel mot att vara sluten, som hon en gång hade skrivit.

Flickan bläddrade sorgset igenom de gamla, nästan sönderfallande sidorna. En del av breven var knappt läsbara eller hade teckningar av växter eller märkliga anordningar klottrade i marginalen. Hon letade mer och mer febrilt när hon insåg att det fanns flera brev där hennes mormor talade om örter som kunde hjälpa eller om saker som hon hade gjort med sjuka. Hon hade också nämnt

böldpesten, som Paul hade sagt. Kanske var hennes mormor här trots allt. Hennes ord fanns bevarade i de gamla breven, och kanske fanns lite av hennes talang i Antonias blod. Orden framför henne blev tydligare och tydligare ju fler brev hon hittade med botemedel. Till slut började hon läsa dem högt viskande medan hon letade. Hennes röst lät läskig genom mörkret och det mjuka stänket. När Antonia lyfte på huvudet och skuggorna rörde sig kändes det som om hon kunde förnimma någon annans tankar igen. Det var som att höra någon annans andetag, men hon kunde bara känna det.

"Mormor?" frågade hon tyst.

Bokstäverna ligger som vita svepningar på säckarna. Flickan sorterar dem som om de vore ben från en spåkvinna eller trasor som används för att behandla sjuka. Jag svävar i skuggorna medan elden rasar bakom väggen. Och hotar att sluka ännu ett liv.

Hon tittar uppåt. Viskningen från hennes mun talar ut i tomrummet, som om hon talade till mig. Men det gör hon inte, hon pratar inte med någon. Hon talar bekanta ord. Jag har sett vartenda ett av dem förut, i bläck på vitt pergament. De har skrivits och talats, inte bara till elden, utan också till mig.

Jag känner att jag är närmare henne än vanligt. När hon lyfter på huvudet ser hon mig nästan i ögonen, men sedan söker hennes ögon bara skuggorna igen.

Hon har kallat mig sin mormor. Jag vet inte vad det betyder. Men det verkar inte betyda något, för hennes blick glider bort från mig igen och tillbaka till de ord hon läser för mig som om de vore mina egna. Sedan försvinner jag in bakom dörren igen, där jag vet att hon kommer att följa efter mig. Det tar inte lång tid för henne att komma. Huden jag är under börjar deformeras och elden har blivit ett svagt sken som dämpar värmen mer och mer.

Hon försöker släcka den med vatten. Hon ser på kroppen, ser den i ögonen, trots att de är slutna. Orden omsluter hennes händer som en gloria, som en sång i mitt sinne. Något som verkar bekant för mig när jag ser på henne genom elden. Men jag vet inte varifrån.

Antonia försökte ignorera sina känslor när hon följde instruktionerna från breven. Ingen i besättningen visste att hon var här nere. Paul hade kommit ner igen och lämnat örterna runt Johns huvud. Antonia kände igen några av dem. Det fanns lavendel, men det mesta var bara en oigenkännlig blandning av torkade blad. Det fick duga.

Ava hade lärt henne som litet barn att äcklas av nästan ingenting. Som hemmafru, hade hon förklarat, måste man ofta göra de mest motbjudande sysslor utan att någon hjälper en eller gör jobbet åt en. Det var tur för henne, för den sjukdom som höll pojken nere var verkligen osmaklig, och ännu mer vad hon var tvungen att göra åt den.

Innan hon applicerade örterna såg hon sig omkring igen. Hon kunde känna hur skuggorna vakade över Johns säng som en andra varelse. Hon var otroligt varm, liksom hela rummet, men hon kunde inte följa instruktionen att hon var tvungen att tillföra frisk luft här i skrovet.

"Gör jag rätt?" viskade hon och hoppades att det var hennes mormor som vakade bredvid henne. Hon fick inget svar, men hennes vän flämtade till en gång och vände på huvudet utan att öppna ögonen.

Hon fortsatte att arbeta utan att låta sig distraheras igen. Johannes kropp verkade brinna inombords, men han skakade fortfarande. Hans nacke och axlar var svullna i konstiga bulor. Antonia hällde försiktigt upp lite vatten åt honom igen, som den törstiga pojken sög i sig som torr jord.

Hennes rörelser dansar runt mig som om hon vore ett spöke som jag. Ibland glider hennes blick förbi mig som en beröring. Längtan efter blicken har blivit rivande, som om det nu är jag som brinner - fast jag inte ens kan brinna.

Vattnet stänker mot väggarna, men kan inte släcka elden inuti. Men flickan brinner inte, hon går

genom elden som om hon vore osårbar och till musiken av de ord hon hämtat från de dödas minne.

Antonia svettades när hon stannade upp ett ögonblick och såg på Johannes ansikte. Anden som följde henne dansade runt henne som om den hjälpte henne i arbetet. Ibland tyckte hon sig se ett ansiktsuttryck blixtra till någonstans, eller känna en bris under sina händer.

Johannes ögonlock fladdrade medan hans hand famlade över barnsängen. Antonia tog försiktigt hans hand i sin och väntade för att se om han skulle säga något.

Johannes vände huvudet åt sidan och stirrade förvirrat på henne. Sedan försökte han uppenbarligen le, men det såg förvridet ut.

"Antonia", viskade han.

"Jag är här", svarade hon tyst. "Jag ska se till att du kommer tillbaka. Jag tänker inte bara låta dig försvinna."

Johannes vände huvudet bakåt igen. "Solen skiner ute", mumlade han otydligt.

Antonia såg sig förvirrat omkring. Hon var inte säker, men solen hade gått ner ett tag och Johannes kunde inte se vad som hände utanför.

Till slut lade hon bara handen på hans panna och blundade.

"Jag är säker på att du kommer att göra det. Nu ska du sova och vila lite. I morgon går vi ut i solen igen. Är det okej?"

Johannes log faktiskt lite. "Bågskytte. Jag ska ge dig de nya pilar jag är skyldig dig."

Antonia var också tvungen att le lite. "Trots att jag fuskade. Sov nu."

John lydde och började andas djupt igen. Antonia strök honom försiktigt över pannan, som var höljd i skugga. "Sov gott", mumlade hon, "jag älskar dig." Men hon visste inte om han fortfarande kunde höra det.

Hon drog tillbaka den tunna filten över sin pojkvän och tog bort handen från hans panna.

När hon reste sig och sträckte sig efter kastrullen med vatten och örter, tittade hon äntligen upp och såg det som hade hemsökt henne hela tiden. Skuggorna stelnade till en form som inväntade hennes blick. Som en figur gjord av rök stod den framför henne och stirrade på henne. Gestalten bar en kappa och en mask som formade en fågelnäbb.

Antonia besvarade blicken och stod upprätt och som förtrollad. Luften tycktes skimra mellan dem när den odödliga närvaron och flickan tittade på varandra utan att blinka. Plötsligt visste hon vem hon tittade på och sträckte fram sin hand. "Gå!" viskade hon, "lämna honom här och ta dig ut."

Flickan stirrade plötsligt på mig. Rakt in i ögonen som jag inte har, rakt in i själen som inte finns. För första gången är jag inte längre säker på om jag svävar eller går, tänker eller känner. Hennes ögons yta speglar mig plötsligt, och det gör även hennes själ bakom dem. En blick som berör mig. Jag känner plötsligt igen ögonen. Blicken som ser på mig genom elden. Ord som är skrivna i en bok. Allt försvinner in i elden innan den blir kall.

Dansen är plötsligt över. Under några sekunder inser jag igen att det känns som om elden tar tag i mig.

"Gå!" säger hon, 'lämna honom här och gå ut.'

Och jag försvinner. Som en eld som släcks av vinden drar jag mig tillbaka och flyter in i skuggorna, tillbaka till den värld där jag varken är ande, kropp eller föremål. Där alla människor är likadana.

"Du missar boken", viskar jag när jag går därifrån, 'räddad från elden.'

Sedan försvinner min spegelbild i hennes ögon. Jag känner hur elden rasar i tusen kroppar igen. Jag befinner mig på tusen platser i världen. Jag är i husen med de uppspikade brädorna, i gränderna och bland råttorna. På kajen i den bruna staden och i byarna på landet.

Men jag är inte längre ombord på rödspätteskutan. Skeppets mast reser sig mot himlen och färden går vidare till den grå staden, till ett öde som inte längre intresserar mig.

Kapitel 5

"Är du okej?"

Johns ansikte var förvridet av ansträngning och smärta när han tog in morgonluften från havet. Även om han var på bättringsvägen var han ännu inte frisk, trots botemedlet. Men han var inte längre smittsam, åtminstone var det vad besättningen trodde.

"Det är okej", pressade han fram mellan sammanbitna tänder och släppte ut luften med en flämtning.

Hon tog ett oroligt grepp om hans axel.

"Du skakar som en nyfångad makrill! Det är bäst att du lägger dig ner igen, så att du inte får en ny sjukdom", tillade hon försiktigt och strök ett ostyrt hårstrå bakom örat. "Se bara till att den inte blir *för* trång..." sa Thomas och hasade sig förbi dem båda.

De två tittade förvirrat på varandra en stund och ryckte på axlarna åt det märkliga talesättet.

"Udda karl", mumlade Johannes: "Men att gå in låter bra."

Han gick försiktigt på tå över däckets och in i skeppets buk. Efter att Antonia hade fört honom tillbaka till hans koj återvände hon till sin tidigare plats vid relingen och funderade över vad som hade hänt den gångna natten.

Morgonen var dyster och kall. Dimmor drev tillsammans med flaket över det grå vattnet och brisen fick henne att huttra. Bortsett från ett moln ovanför dem, som var något mörkare än de andra, fanns det inget spännande att se. Bara grått i alla riktningar.

Var det bara ett moln, eller dölde det skuggan som hade följt efter Johannes? Hon kände en spänning inom sig som hon sällan hade känt förut. Känslan av att vara iakttagen, i kombination med en okontrollerbar rädsla för sin vän.

Besättningen sov fortfarande, med undantag för Thomas och kaptenen, förutom vågornas kluckande mot fören. Enligt Thomas skulle de anlända till London i morgon. Äntligen. Denna evighetslånga resa skulle äntligen få ett slut. Och boken...

Antonia var osäker på om hon hade drömt den här delen av natten eller om detta väsen, denna personifiering av sjukdom, verkligen hade kommunicerat med henne.

Hon var åtminstone tvungen att hålla ögonen öppna för det.

"Hej, *Emil*", hördes det över däckets och Antonia rycktes ur sina tankar.

"Ja?" svarade hon och vände sig om. Thomas stod bakom henne och log mot henne på sitt sneda sätt: "Gå upp i masten och hala seglet. Kaptenen säger full fart framåt"

Hon nickade stelt: "Aye."

"Och...", sa han efter en stunds tvekan, 'fysiskt arbete leder ju också tillbaka till lättare tankar, eller hur?', han klappade henne på axeln och återgick till sitt arbete med skotten. Antonia tittade efter den äldre sjömannen och tänkte för sig själv: "*Han är en konstig kille, men riktigt trevlig.*"

Hon skakade om sig en gång och började klättra upp i masten. Väl framme vid varvet lossade hon repen som höll seglet kortare. När den sista delen av råseglet föll gav det ett knappt märkbart ryck och farten ökade en aning, till kanske fyra knop.

Den bris som Antonia hade känt på däck var också mycket starkare på varvet, så hon fick klamra sig fast i masten för att inte ramla omkull.

En enda solstråle bröt igenom molnhavet och lyste upp flaket för ett ögonblick. Hon slöt ögonen en kort stund och skrattade hjärtligt, kände solens värme och vinden i håret.

Det är så här frihet känns, tänkte hon.

Staden matchade vådrets färg, den var grå, precis som molnen ovanför. Flaket kom in i Londons hamn och passerade många andra fartyg av olika slag: ibland fiskebåtar, men också många koggier och till och med en galjon. Manövreringen blev svårare på grund av den täta massan av vattenfarkoster, så att de bara gjorde långsamma framsteg.

"Alla till årorna!" skällde Heinar ut över däck: "Och alla som har skakiga ben, in i seglet!"

En febril aktivitet utbröt och alla besättningsmedlemmar trängdes om sina favoritpositioner. Antonia slingrade sig fram bland de betydligt längre sjömännen och klättrade, inte helt olik en apa, upp i masten till råseglet. Hon fick snabbt sällskap av Johannes, Arnold och Valentin, som också gjorde sig redo.

"Finns det någon plats i sikte?" ropade Jacob upp till kråkboet, där Paul satt.

"Ingenting än så länge, köpman!" ropade smutsen ner och återgick till att spana efter en förtöjningsplats mellan alla andra fartyg.

Antonia såg sin bror gå fram till Heinar och hamna i vad som såg ut som ett hetsigt samtal med honom.

"Kapten!" kom det från ovan: "Det finns en lämplig förtöjning på babordssidan i sex längder!"

De två verkade lättade och skepparen nickade till Fabian som stod vid rodret.

Flakets kurs korrigerades därefter och de färdades sakta i riktning mot körfältet mellan fartygen.

"Rodret till babord!" ropade Heinar: "Lossa skoten! Reva seglen!"

"Aye!" ropade besättningen unisont och skyndade sig att utföra ordern.

Med ett lätt gung rodde fyra av matroserna in kuggen i öppningen, medan mastklättrarna lämnade sina poster när de hade gjort sitt.

Thomas, Walter och Rüdiger tog varsitt rep och spred ut sig på babords-, styrbords- och bogvaggorna.

Några kraftiga män som såg ut som hamnarbetare dök nu upp vid bryggan. De nickade till besättningsmedlemmarna.

De tre på däck slängde sina rep till arbetarna, som rutinmässigt fångade upp dem.

De fäste repen i pollarna med en snabbhet och skicklighet som man inte skulle ha förväntat sig av huvuddelen av männen vid kanten av hamnbassängen.

Besättningen på flaket spred ut sig på de långa repen och drog efter ett rop "Och dra!" från Heinar, som stod på aktern för att få en bättre överblick.

Antonia insåg att hon aldrig tidigare hade tänkt på flodens tyngd, samtidigt som svetten rann i pannan på henne.

Efter några minuters tungt dragande låg fartyget till slut perfekt och repen surrades fast.

Alla gick i position och ställde upp sig på rad.

Heinar och Jakob gick längs raden av sjömän.

De granskade var och en av dem som under de senaste veckorna hade blivit en del av besättningen.

"Ni har gått igenom mycket tillsammans på den här resan", började Jakob, "Ni har klarat alla väder och seglat vidare oavsett sol, vind eller storm. Håller ni med om det?"

"Aye!" ropade besättningen unisont.

"Ni har försvarat lasten mot vågor och pirater!"

"Aye!"

"Kapten!"

"Ja, köpman?" frågade Heinar allvarligt och såg sin bror i ansiktet.

"Tycker du att de här sjömännen förtjänar en belöning?"

Skepparen tystnade ett ögonblick och såg var och en av sjömännen i ögonen.

När hans blick vilade på Antonia var hon tvungen att svälja hårt. Ögonen, grå som vattnet som skvalpade mot fören, bokstavligen genomborrade henne och tycktes fästa henne vid däckets.

Han spärrade upp ögonen och Antonias huvud tycktes börja brinna bara för att undkomma hans blick. Hennes hals tycktes tycka att det var en bra idé att dra åt sig allt hårdare för att inte släppa igenom någon luft.

Han kommer att känna igen mig, tänkte hon, och det finns inget jag kan göra åt det. Han har mig nu.

Sedan flyttade hökögonen på sig och Antonia fick ta sig samman för att inte dra en högljudd suck av lättnad.

När kaptenen hade avslutat sin inspektion sade han kort: "Ja, sir, jag tycker att de här sjömännen har gjort sig förtjänta av en belöning"

Jakob nickade kort och sa sedan igen mer högljutt i riktning mot besättningen: "Då har ni förtjänat några dagar på stålvarvet, som jag ska finansiera!"

"Aye!" Den här gången lät besättningen genuint entusiastisk.

"Vila upp er och sedan kan ni hyra in er var ni vill", fortsatte Jakob, "Vi har gjort den här resan tillsammans. Tack för det, mina herrar. Ni kan gå nu."

Jag håller mig på avstånd, även om jag skulle kunna leta efter en väg in i fartyget och in i flickans hjärta. Hon kan verkligen inte sluta tänka på mig. Jag skulle kunna gå tillbaka till skeppet och försöka med den gamle mannen...

Nej, nej, nej! Jag har viktigare saker att koncentrera mig på. Elden måste hållas brinnande. Den grå staden är ett större mål som kräver min uppmärksamhet. Lågorna flammar redan bakom några av fönstren, men inte tillräckligt. Inga gropar har grävts utanför portarna för de utbrända. Det finns fortfarande inga hjälplösa kvacksalvare med fågelansikten som springer omkring och låtsas vara hjälpsamma. Jag är ännu inte nöjd. Men mina gnagande budbärare stryker omkring i de mörka gränderna och sprider den svarta nyheten: hela staden kommer att stå i lågor när digerdöden är över!

Kapitel 6

Antonia vaknade och undrade var hon var. Hon låg inte i hängmattan, även om hon föreställde sig att den fortfarande gungade. Röster hördes genom väggarna. Sedan kom hon ihåg att hon befann sig på stålgården dit de hade kommit i går. Hon hörde röster som ropade och gav order och tunnor som rullade på kullerstenar, samma melodi som hon hade hört innan hon lämnade Lübeck.

Hon sträckte och sträckte på sig och njöt för ett ögonblick av att äntligen få ligga på något annat än en hängmatta igen. Sedan reste hon sig upp. Hennes läger var det enda som fortfarande var upptaget. Bortsett från henne hade det bara funnits män i rummet. Hon hade inte brytt sig om det på fartyget, men eftersom hon på kvällen hade fått frågan om hon inte ville tvätta sig, undrade hon om det inte var säkrare att skilja sig från sjömännen nu.

Hon tog sig till kajen. Johannes kom glatt emot henne. Förutom några lätta ärr fanns det inga tecken på att han hade varit nära att dö för några dagar sedan. Solen sken genom hans hår och för första gången på flera månader hade han ett grässtrå i munnen igen.

"God morgon, sömntuta!" skrattade han. "Vi skulle ju göra frukost åt teamet tillsammans, men det har jag gjort själv nu."

Han gav henne en skämtsam och förebrående blick. Det var första gången på flera månader som de hade träffats i en stad. Hennes kläder var mer trasiga än tidigare och håret hade växt ut.

Antonia log drömskt ett ögonblick och svarade sedan:

"Det var synd att du inte hade hjärta att väcka mig. Men tack ska du ha!"

Johannes flinade och drog med henne ombord på fartyget. De andra sjömännen satt redan i en ring och fick påfyllning av gröt.

Antonia hade inte sett Jakob sedan den kvällen. Matroserna visste inte var han befann sig, men hon antog att han förmodligen började sin handelsutbildning nu.

Hon suckade inombords. Den mer obehagliga delen av Jakobs resa var på väg att börja. Själv visste hon ännu inte vad som skulle hända härnäst. Hon hade lyckats fly, men hon hade inte sett tillräckligt mycket av världen när hon gav sig av för att riktigt inse hur hennes liv i London skulle bli. Här var det ingen som tog hand om henne och allt hon hade var några gamla brev.

John insåg efter ett tag hur omtänksam hans vän var och bjöd in henne till fören efter middagen för att få en lugn pratstund. Vattnet stänkte glatt mot väggen, men man kunde bara höra det om man lyssnade mycket noga.

"Vi är i London nu. Ska vi åka båda två?" frågade Johannes.

"Jag tror det", svarade Antonia, "jag är rädd att någon ska upptäcka mig. Jag är tillräckligt långt borta från den där äckliga greencoaten som ville gifta sig med mig. Men jag tror att jag verkligen måste vara försiktig."

"Varför?" frågade Johannes och lutade sig över räcket. "Ingen känner dig här. Folk förstår inte ens vad vi säger."

"Nej, jag tror att det är på grund av min mormor", sa Antonia. Innan hon hann förklara hade Johannes redan hunnit nicka.

"Ja, jag förstår vad du menar", sa han eftertänksamt, "några av de andra är nog på väg av båten här också. Vet du," han knuffade till henne med ett leende, "jag tror nästan att Arnold och Fabian försöker fly från något också. De har aldrig gått iland i en hamn förut, förutom här."

"Det är de", svarade Antonia allvarligt, "Arnold berättade det för mig. De blev nästan dödade för att de gick ut och jagade, vilket de inte fick göra. Och de har varit på flykt sedan dess. De sa att när man väl är på flykt, så är man alltid på flykt."

John var tyst en lång stund efter att hon sagt det.

"Nåväl", svarade han sedan, "det är i alla fall klart att jag är skyldig dig... skyldig dig något nu, och det är därför jag definitivt följer med dig när du flyr, eller hur?"

Antonia log lite och tittade på måsarna som svävade över hustaken i den grå staden.

"Vi börjar med att flytta ut från stålgården. Jag tror ändå inte att jag kommer att hitta Jakob igen",

sa hon. Hon var lite ledsen. Jakob hade lärt henne att läsa och skriva och hjälpt henne när hennes far hade varit för sträng igen. Och han hade aldrig svikit henne. Men hon hade inget val.

Hainer Scholle struttade upp och ner framför sjömännen när de kom tillbaka.

"Vi har fått ihop en duglig besättning", sa han och tittade på gruppen. "Vem av er vill mönstra på för nästa resa?"

Thomas räckte upp handen, men Hainer verkade inte längre förvånad. Han nickade bara förtroendeingivande till honom. Arnold och Fabian tittade kort på varandra och höjde sedan sina händer i luften. Paul hade också höjt sin hand. Rüdiger skakade bara på huvudet och fortsatte att äta. Valentin tittade på sina fötter och mumlade något.

"Tala klarspråk!" dundrade Hainer till honom, varpå Valentin chockad höjde huvudet.

"Jag ger mitt svar i morgon", sa han tydligt och tittade snabbt ner på sina fötter igen. Hainer muttrade upprört men lämnade honom ifred.

"Och ni två!" vände han sig till Johannes och Antonia.

"Jag ville bara resa till London", svarade Antonia, Johannes nickade bara instämmande. Hainer tog dem båda i axeln med ena handen.

"Ni ska få se, snart kommer ni att känna längtan efter havet i era ben igen", morrade han, "Gå nu och visa vad ni har lärt er."

Antonia och Johannes tittade lite förläget på varandra, osäkra på vad som förväntades av dem. Hainer gjorde samma avsked med Rüdiger, som flinade triumferande mot Valentin och sedan gick av.

Antonia och Johannes tog lite fåraktigt farväl och gav sig strax därefter iväg med Antonias väska. Antonia noterade att Valentin stirrade sorgset på dem innan han tittade bort igen. Hainer stoppade dem ännu en gång innan de lämnade planket.

"Ni har inte fått ut er lön än", påminde han dem och höll fram två påsar med mynt. De två unga resenärerna tog förvånat emot pengarna och gav kaptenen en sista nick.

"Ahoj, kapten", sa Johannes och gjorde honnör.

"Ahoj", sa Antonia också tyst och lade till ett mjukt 'Hainer Scholle'. Den gamle kaptenen förtjänade verkligen smeknamnet. Han log en kort stund, en sällsynt gest i hans allvarliga ansikte, sedan stampade han tillbaka över plankan till fartyget.

Stålvarvet låg avskilt från de andra kajerna. Johannes och Antonia kunde ha gått genom grindarna, men det var för enkelt för två herrelösa lübeckare som gillade att klättra på tak.

De spanade in var vakterna stod. De delade upp sig och Antonia följde området norr om byggnaden. När hon hittade den första vakten gömde de sig under en pelare för att hon inte skulle se misstänksam ut. Då insåg hon att någon annan var på väg och höll nästan på att sluta andas. När de började prata blev de förvånade över att höra att de efter några meningar började säga något som de kunde förstå.

"Frank! Jag kan inte bemanna posten vid den östra utgången, tror du att jag blir utskjuten om jag lämnar den oövakad?" frågade en av dem.

"Gör det", svarade den andre, "men blanda inte in mig. Jag vet ingenting om det och jag har inte gett dig några tips."

Antonia tryckte sig bort från väggen igen och gav sig ut för att leta efter Johannes. Hon nådde honom precis när han hade kommit till slutet av sin rundvandring.

"Den östra porten är oövakad för tillfället", sa Antonia hastigt, "vi tar chansen och tar oss ut från stålgården utan att någon misstänker något." Johannes ville svara, men Antonia tog tag i hans arm och drog honom mot den östra porten utan att han hann säga något. När de kom fram till den östra porten stod de som förstenade.

De klapprande fotstegen från en vakt hördes runt hörnet. Men de väntade på att hon skulle passera. En stund senare sprang de ut genom porten och vidare tills de inte längre kunde se porten. Då drog de en lättnadens suck, för de hade klarat det.

"Mår ni bra? Eller var det för ansträngande?" frågade Antonia. Eftersom Johannes fortfarande kämpade andades han lite och lyckades bara få fram ett ansträngt: "Ja, jag mår bra".

"Är du säker?", frågade hon.

"Ja, det är verkligen okej. Jag mår mycket bättre än för några dagar sedan", sade han. "Spring nu, så får vi se om jag fortfarande är snabbare än du."

När de sprungit några hundra meter till så Johannes allvarligt igen: "Vi borde hitta någonstans att sova, jag känner inte för att ligga på gatan här i natt."

Antonia flämtade till och log fortfarande över hela ansiktet. "Vi behöver inte springa så fort, jag är säker på att vi bara skulle ha släppts igenom grinden."

Johannes flinade igen och justerade kniven i bältet. "Det är sant, men det är så mycket roligare på det här sättet."

Antonia flinade och de promenerade tillsammans genom gränderna. Husen som stod nära flodstranden hade märkliga klaffar framför dörrarna för att hindra vattnet från att tränga in i bostäderna. Husen runt Stahlhof såg lika rika ut som de på Antonias hemgata.

"Titta bara där borta! Kanske ligger hantverkarnas kvarter en liten bit bort. Vi kan fråga om vi får lägga oss i stallet där", föreslog Johannes.

Några minuter senare var de framme i kvarteret. Husen var byggda av gråsten, som nästan överallt annars i staden, men de var mycket mindre än de som låg runt stålvarvet.

Det var liv och rörelse på gatorna, folk som kom med varor till marknaden och barn som lekte.

Antonia tittade på dem och flinade inombords vid tanken på att hon och Johannes också hade lekt så här en gång i tiden. Sedan fokuserade hon på sin uppgift igen.

Det var redan skymning när de lämnade gatan igen. Det faktum att de inte förstod landets språk hade visat sig vara en stor svårighet. De flesta försöken hade slutat med att någon jagat iväg dem. Johannes gäspade och tittade oroligt på de människor som stapplade ut från en taverna när det började regna.

"Vi kanske skulle ha gjort som Valentin", medgav han, "den där pojken är faktiskt ganska smart om man tittar noga på honom. Men nu får vi nog smyga oss in någonstans."

Antonia tittade upp, lite missnöjd. "Vi hittar inte så bra här", sa hon, "och staden är mycket större än hemma."

"Det är också Englands viktigaste stad", svarade Johannes. "Vi får fortsätta att leta i gränderna. Vad hette din mormor förresten?"

Antonia gick igenom bokstäverna i huvudet, som hon nu hade läst flera gånger.

"Hon skrev alltid bara 'din kärleksfulla mor' eller något liknande", sa hon, "men min mor hette Viola och var härifrån. Allt jag vet om min mormor är att hon bodde här och var helbrägdagörare. Hennes man var medicus, och när han dog tog hon över verksamheten - och brändes sedan som häxa."

"Vi kanske kan hitta någon som talar vårt språk", föreslår Johannes, "och fråga dem om boende. Annars får vi gå tillbaka till rödspättan - eller sova på en innergård."

"Jag tror att den här staden skiljer sig en hel del från Lübeck", svarade Antonia nervöst.

Regnet piskade ner på trottoaren och speglade den grå himlen. Fler människor strömmade ut från krogen där de hade sökt skydd medan vattnet droppade från taket.

"Jag vill inte sova i gränderna i det här vädret", muttrade Antonia.

Innan hon hade hunnit avsluta sin mening vände sig någon i folkmassan mot dem. "Övernattning?" frågade han dimmigt, "Letar du efter en övernattning?"

Antonia skakade bara förläget på huvudet och försökte med handgester förklara att hon inte talade språket. Johannes nickade bara till svar.

Mannen tog tag i Antonias axel och vände på henne så att hon kunde se in i en gränd.

"Där är... En man?" främlingen försökte sig på spröda främmande ord, "En man som lät främlingar sova i sitt hus. Hus för.... Sovande. Han talar tyska. Kom med mig."

"Vad sa han?" frågade Johannes förvirrat och följde efter Antonia, som drogs in i gränden av mannen.

De stannade framför ett smalt, grått hus med krokiga fönster, inbäddat i raden av hus längs gränden. Rostiga skyltar hängde över dörrar och skyltfönster och svajade ensamma under dropparnas smattrande. Men huset framför dem hade inga skyltfönster, bara en dörr in till insidan. Mannen släppte taget om Antonia, vinkade över Johannes och pekade mot huset. Han sa några ord som de inte förstod och sprang sedan iväg igen. De två tonåringarna tittade förvirrat efter honom.

"Förstod ni något?" frågade Johannes förvirrat.

"Jag tror att han kunde lite tyska. Och han ville ta oss till det här huset på något sätt, för man kan sova här", svarade Antonia, "Ska vi knacka?"

De stod båda tafatta en stund och väntade på att den andre skulle göra något. Till slut knackade Johannes på de tunga trädörrarna, precis när Antonia också hade lyft sin arm.

För en stund verkade huset lika öde som gränden. Regnet hade blött ner dem in på bara skinnet när någon till slut flyttade en bult från insidan och det övre dörrbladet öppnades med ett skrapande ljud. Ansiktet som dök upp bakom var täckt av rynkor och åldersfläckar, men den gamle mannen såg på henne med vänliga bruna ögon.

"Hej", sa Johannes blygt, 'vi letar efter någonstans att sova...' han tvekade och inväntade ett svar för att se om mannen förstod.

Mannens ansiktsdrag förvreds till ett leende. "Ah, seaboys", svarade han med en skarp accent, men på deras språk, "Var kommer ni ifrån?"

"Lübeck", svarade Antonia, "får vi komma in?"

"Hm, jag tror inte att det är något problem. Vänta lite, jag måste öppna dörren. Mina gamla fingrar är inte lika smidiga som dina."

Mannen duckade bakom träplankorna och strax därefter öppnades dörren helt och hållet. De två resenärerna gick in med lättnad. Mannen stängde dörren bakom dem igen och korridoren de befann sig i var plötsligt hölj i skymning, endast upplyst av lampan som mannen höll i.

"Vad exakt är det ni vill?" frågade han medan han åter förde fram regeln.

"Vi letar efter ett ställe att sova på för natten och ville fråga om vi kunde sova här", sa Antonia, "Vi vill inte fortsätta att resa utan stanna i London ett tag. Någon har skickat oss hit."

Mannen tittade vänligt på henne. "Javisst, det är klart. Jag tar ibland emot främlingar, jag är alltid glad över att få sällskap. Jag bor här ensam. Det brukade bo en vän och hans fru här som hade många kunder, men de har gått bort."

Mannen guidade dem uppför en smal trappa tills de kom till vinden där det fanns fyra sängar.

"Ni kan sova där", sa han, "ni kan komma ner och sitta vid brasan. Jag vill prata med någon igen." Med dessa ord och en kort, granskande blick på Antonias ansikte försvann mannen igen. Antonia och Johannes tittade på varandra med ett leende och lade sina saker på de två sängarna till vänster.

"Ska vi gå ner en trappa?" frågade Antonia. Johannes nickade efter en stund.

Mannen väntade på dem och satt i en träfåtölj framför en vedeldad brasa. Han tittade på dem när de kom in och log vänligt.

"Jag har satt på teet", sa han. "Slå er ner."

Tveksamt slog sig gästerna ner på de stolar som erbjöds dem. Mannen hällde några örter i kopparna som stod på golvet och hällde upp vatten i dem. Han räckte över det till dem. Hans händer var brunaktiga, som om de hade arbetat med lera och jord i årtal.

"Så", sa han, "berätta nu. Eller ställ frågor. Jag väntar."

Johannes och Antonia tittade på varandra igen, Antonia rensade halsen.

"Hur kommer det sig att du talar vårt språk?" frågade hon.

Mannen skrattade. "Bra fråga. De två vännerna som bodde här talade det. De dök upp här, precis som du, men jag har också precis varit här och vi har blivit vänner. Vi åt och lekte tillsammans nästan varje kväll. Vissa dagar, när vi var på riktigt gott humör, tog vi en promenad. Då och då

hade han sin fru med sig, och då lagade hon och min fru mat tillsammans.”

”Det låter roligt”, svarade Antonia, ”Vad dog de av?”

”Min vän dog av en sjukdom”, sa mannen, stirrade in i elden och nickade, ”och sedan hans fru... Men det pratar man inte om. De uppfostrade sin dotter här, ett trevligt barn, men hon flyttade ut vid något tillfälle och gifte sig. Som av en händelse.”

Mannen tittade på Antonia igen, lite konstigt, och Johannes följde förvirrat hans blick. Sedan reste sig mannen och hankade sig fram till ett bord i hörnet av det lilla rummet.

”Drick ditt te!” sa han huttrande, ”det är gott.”

Efter en kort stund kom han tillbaka och till resenärernas förvåning höll han en tjock bok i sin hand. Han öppnade den samtidigt som han lutade sig tillbaka i fåtöljen och stirrade på den en stund.

”Det finns en massa recept i den”, sa han, ”det enda de lämnade efter sig av sina färdigheter. Det här är boken där de skrev ner sina kunskaper om örter och sjukdomar. Vi har tillbringat varje ledig minut tillsammans sedan vi var i början av 20-årsåldern, gått högt och lågt tillsammans och druckit på kvällarna tills vi inte kunde gå rakt. Det var dagar då vi satt på helpänn på kvällarna och slet hårt igen nästa morgon. Ibland önskar jag att jag fortfarande var så vältränad.”

Han tittar vemodigt på bilden en stund och fortsätter: ”De var speciella människor, och en speciell kvinna. Hon kunde hjälpa så många människor. Hon var en kvinna som ägnade sig åt läkekonst och skrev också en bok om sina recept. Strax innan hon dog gav hon mig den här boken med orden: ”Ta väl hand om den här boken och om någon är allvarligt sjuk, ta en titt i den.” Jag förstod inte. Hon hade inte mycket tid kvar efter det.”

Antonia stirrade intensivt på honom. ”Jag tror att jag känner igen kvinnan”, sa hon tyst.

Mannen tittade på henne igen en stund. ”Var exakt?”

”Hon var min mormor”, svarade Antonia, ”min mor växte upp här och hennes mor var helbrägdagörare, hennes man var sjukvårdare. Jag har fortfarande kvar breven de skickade till varandra.”

Mannen tittade på henne en kort stund. ”Det kan mycket väl vara så”, sa han sedan, ”Du har samma ansikte som hennes dotter. Mycket likt. Då är du hennes son, eller hur?”

Antonia vacklade en kort stund och såg över på Johannes. ”Ja”, sa hon till slut, ”Mitt... mitt namn är Emil. Det här är Johannes.”

Mannen nickade och tittade bort igen.

”Jag kan inte läsa”, sa han, ”det enda jag har användning för i boken är bilderna. Titta på den, du kanske kan göra mer med den. Det gör mig ledsen att ge bort den, men du har rätt att göra det om den tillhörde din mormor.”

Antonia tog förvånat emot boken och bläddrade andäktigt igenom sidorna, glad över att så snabbt ha hittat sin mormors spår. Hon hade aldrig kunnat föreställa sig vad hon skulle göra om det gick så långt, och nu höll hon en värdefull bok med läkande recept i sin hand.

Hon stannade upp när hon hittade en sida som liknade teckningarna på breven. Långsamt läste hon igenom texten och kände igen flera instruktioner som hon hade använt på skeppet för att hjälpa John.

”Titta”, sa hon och knuffade till honom, ”det här kunde jag ha behövt.”

Johannes lutade sig över henne och nickade. ”Det kanske kan hjälpa dig med de saker som fortfarande finns kvar”, sa han.

Mannen satt kvar en stund med blicken fäst på elden, som om han såg mer än lågor. Sedan vände han sig glatt tillbaka till de två gästerna.

”Berätta era historier då”, sa han, ”och utelämn ingenting. Jag har fortfarande tid.”

När elden slocknat önskade den gamle mannen Johannes och Antonia god natt. Efter att de bytt om gick de till sängs. Skeppets gungande, som hade etsat sig fast i deras minnen, förföljde dem in i sömnen.

Mitt i natten vaknade Antonia av ett bubblande ljud. Hon kunde inte identifiera ljudet. Så hon gick

upp och klädde på sig. Johannes, som hade vaknat av ljudet, satte sig trött upp.

"Vad är det som händer?" mumlade han förvirrat. "Åh, vi är inte på skeppet längre. Varför går du upp?"

Hon svarade tyst: "Hör du inte oväsendet? Jag ska gå till botten med det. Ligg bara stilla." Antonia gick ner och såg den gamle mannen sitta på huk över en gryta. En vätska bubblade ut ur grytan. Antonia rensade halsen och hennes värd vände sig om, upplyst av eldsljuset.

"Förlåt, jag tog tillbaka boken som jag gav dig. Jag kom ihåg ett recept som hjälper mot mina ryggsmärtor. Jag har blivit lite mer skakig på sistone", sa han.

"Det är ingen fara", svarade Antonia, "jag undrar bara över ljuden. Hjälper verkligen receptet?"

"Ja! Åtminstone är min ryggvärk magiskt borta", rapporterade mannen entusiastiskt. Antonia gick lycklig tillbaka till sängen. Johannes, som redan väntade nyfiket, frågade genast vad som var fel och Antonia förklarade det för honom. De pratade en kort stund och gick sedan och lade sig igen. Under en stund återvände Antonias tankar till hennes hem, huset i Engelsgrube, som Mia hade kallat det, och hur hennes syster Ava och hennes far hade det. Mitt i sina minnen somnade hon. Nästa morgon väntade den gamle mannen på dem med en utsökt frukost. Han bad inte om några pengar. När de var mätta tackade de honom för allt och den gamle mannen gav Antonia boken, men de lovade att komma tillbaka på kvällen för att tillbringa natten hos honom igen.

John och Antonia vandrade upphetsade genom gränderna och funderade på vad de skulle kunna göra i London om de ville bo här, eller om de skulle ansluta sig till flötet igen. De gick vidare genom staden och sedan längs hamnen och in på marknaden eftersom de fortfarande behövde något att äta till lunch. Och så köpte de en stor limpa bröd.

Kapitel 7

Det regnade över London. Inget ovanligt väder, som Johannes och Antonia insåg efter några dagar. Dimma och regn avlöste varandra, så att staden ständigt var höljd i en grå slöja som dämpade ljud och dolde gestalter som en osynlig mantel som dolde flyktingarna.

Den andra veckan av deras vistelse i London hade just börjat. De visste var de skulle köpa mat och de kände till några av de labyrintiska små gränderna, trapporna och dörrarna som ledde genom labyrinten av hus och murar. De hade lärt sig att förstå några ord och fraser på det främmande språket, men för det mesta kommunicerade de med handtecken.

Johannes öppnade träfönstren och lutade sig ut i gränden. Antonia satt bakom honom på sin säng och gnuggade sömnen ur ögonen medan en kall, fuktig dimma sipprade in.

"Finns det något att se där ute?" frågade hon trött och svepte in sig i sin filt.

"Dimma", svarade Johannes, "och några få människor. Vi borde börja leta efter arbete någonstans. Men det är ingen här som förstår vårt språk."

"Hur mycket pengar har vi kvar?" frågade Antonia. Johannes ryckte på axlarna.

"Tillräckligt för att äta i tre dagar? Medicinen kostade mest och vi har inte haft tid att leta efter örter utanför staden än. Vi måste verkligen fundera på vad vi ska göra", sa Johannes. Han tittade bekymrat på Antonia. Flickan med det korta, lurviga håret bar fortfarande sina sjömanskläder och såg övertygande ut som en skeppspojke vars hår hade blivit lite för långt under den senaste resan. Bara ibland, när hon sträckte på sig eller lutade sig framåt, förstod man att hon inte alls var en pojke, än mindre en man. Det var alltid bara ett kort ögonblick innan illusionen slöt sig igen och dolde den farliga sanningen. Ändå var hon ibland bara en handsbredd från att förråda sig själv.

"Tänker du hålla dig i den här förklädnaden för evigt?" frågade Johannes, "någon måste ju märka det någon gång."

"Vad ska jag annars göra? Ska jag åka tillbaka till Lübeck?" frågade Antonia, "Ska jag efter det här äventyret gå tillbaka till systugan och lära mig hushållsarbete? "Glöm det! Jag skulle hellre..." hon tvekade en kort stund innan hon fortsatte, "jag skulle hellre gömma mig i fara och fly över fem hav till än att hållas fången efter vad jag har varit med om!"

Johannes var tvungen att flina lite. Men skrattet var mindre lättsamt än före resan. De hade båda sett mycket. En del av det hade fiskarpojken helst inte velat veta alls, men han ångrade ändå inte att han följt med när han såg Antonia i sin brors kläder på kajen.

"Jag säger bara", började han och valde sina ord med omsorg, "att det är möjligt att någon känner igen den ändå. Jag menar, man kan fortfarande se på... andra saker att känna igen att du är... ..ja, en kvinna. Som hår och kläder."

Han vände sig hastigt om och tittade ut genom fönstret när han insåg att han började bli röd i ansiktet. Han bet sig irriterat i läppen och torkade sig i ansiktet, som nu var fuktigt av morgondimman.

"Vi kanske ska stänga fönstret innan vi pratar om det här", svarade hans flickvän bakom honom. Han nickade bara och stängde fönstergluggarna igen så att ingen som förstod deras språk skulle kunna höra deras samtal. Väggarna i den här stadsdelen i London var mycket tunna, men de hade aldrig hört några ljud från de andra gavlarna och kände sig tryggare på sin mörka vind än någon annanstans.

"Jag tror jag vet vad du menar", sa Antonia lite förläget, "men det är inte mycket jag kan göra åt det... och om jag flyttar snabbt kommer ingen att märka det. I Lübeck var det heller aldrig någon som märkte när jag gick omkring i min smocka. Folk brukar inte titta på barn ordentligt."

"Det är sant", medgav Johannes, "du har nog rätt igen. Men... Du är inte längre ett barn. Och jag tror ändå att vi måste vara försiktiga. Vi kanske ska se om det finns någonstans längre ut från stan där vi kan sova. Och vi behöver nya pengar. Det är alldeles för trevligt att vi får sova här så här."

"Vi borde ge honom resten om vi flyttar", sa Antonia, "jag tycker att han är jättesnäll. Det var bra att vi fick reda på var min mormor bodde så snabbt. Och boken är underbar. Ska vi försöka köpa några av ingredienserna i dag? Kanske kan vi tjäna lite pengar på något sätt, precis som mormor och morfar gjorde."

John nickade och lyfte fram handväskan från sitt gömställe under sängen.

Det hördes ett mjukt gnissel från golvbrädorna på nedervåningen.

"Jag tror att Godric är vaken. Då kan vi gå ner", sa Antonia och svängde väskan runt halsen som hon hade stuvat ner sina saker i.

En halvtimme senare hade de två unga vuxna återigen försvunnit in i folkvimlet på torget. De promenerade bland människorna, som ignorerade det dåliga vädret som råttor i diken. Marknadsståndarna hade gömt sina varor under tyger för att skydda dem från väta.

På träbrädorna i stånden lade handlarna ut sina varor, bland annat fisk och spannmål, precis som rödspättan hade fört dem till London. De flesta tittade bara på stånden och köpte ingenting än, de flesta var ännu inte öppna och sorlet av röster var fortfarande dämpat.

"Vädret här tyder inte på att det är sommar", muttrade Johannes och torkade återigen bort blötan från ansiktet, "det är väl åtminstone första morgonklockan? Jag tycker att det är svårt att veta vad klockan är här."

"Vi var på ett fartyg i flera månader", sa Antonia med ett leende, "det var mer vatten än bara några droppar i luften. Var inte sådan. Och det är ju nästan inte sommar längre."

Johannes nickade. "Ja, just det. Vilken månad är det? Oktober?"

Antonia stannade och ställde sig i en sidogata för att undvika en grupp människor som kom emot dem. Johannes gjorde henne sällskap. De springande folkmassorna såg nästan ut som dödsцерemonier i dimman, spöklika figurer som dök upp från ingenstans.

"Ska vi ta en titt på den här gränden?" föreslog Antonia, "marknadsstånden är inte öppna än, och kanske finns det några stigar här som kan vara till nytta för oss."

"Om du säger det så", svarade Johannes och följde henne på avstånd in i grändskuggorna.

Bakom de två unga människorna hasade en böjd gestalt in i gränden. Johannes vände sig om när Antonia sprang vidare och kände igen deras värd, Godric, som hade svept in sig i en tjock ullsjal och stödde sig på en stav.

"Ah, där är pojken. Var är Emil?" frågade han med ett svagt leende.

"Emil är också här någonstans", svarade Johannes, "han har bara sprungit vidare. Vad gör du här?"

Godric skrattade lite. "Jag ska köpa bröd", svarade han, "jag ska till rådhuset och hoppas att de fortfarande har bröd att ge bort. Men det brukar de ha. Ibland är de ledsna, tror jag, för att de har tagit ifrån mig allt mitt företag."

Johannes nickade och såg sig lite nervöst omkring. Antonia hade försvunnit in i gränddimman.

"Emil!" ropade han, men hon var tydligen redan för långt borta för att höra honom.

"Varför skulle du vara ledsen?" frågade Johannes Godric lite förbryllat. Den gamle mannen gillade att berätta historier, men det verkade som om hans skarpa sinne ibland gjorde det svårt för honom att berätta allt i rätt ordning. Han tycktes dock vara nära att berätta en del av sin historia, som Antonia verkligen ville veta. Bortsett från samtalet den första kvällen hade han knappast talat om vad som hade hänt Antonias mormor.

"Ja, de tog min flickvän ifrån mig och hon var det enda jag hade kvar. Hon tjänade pengar, mycket pengar, för ibland kom det rika människor och hälsade på henne. Tills några dog och de anhöriga sa att hon samarbetade med djävulen", Godric skakade sorgset på huvudet, "men hon var mycket from, även om det inte alltid var på det normala sättet. Men det finns människor som inte ens Gud kan göra något för. Det var bara boken som räddades från elden. Men... Ja... En del kyrkfolk är ledsna. De vet hur svårt det är att leva här ensam. Ses vi igen ikväll? Emil också?"

Johannes nickade hastigt. "Emil också, jag tar honom med mig tillbaka. Men jag tror att jag måste hitta honom snabbt. Lycka till på rådhuset!"

Godric skrattade lätt och hasade sedan vidare med en kort nick.

Antonia tittade på Johannes med en smutsig min när han äntligen kom ut ur dimman för att möta henne. Han hade ännu inte lagt märke till rösterna i fjärran. Han skulle just påbörja en mening när hon slog handen över hans mun för att tysta honom. Antonia signalerade till honom att han skulle tala tyst, vilket han nickade instämmande till.

"Vad är det som händer?" frågade Johannes förvirrat. Antonia gav honom en irriterad blick.

"Är du döv?"

Rösterna blev högre och nu tillkom fotsteg, som lät likadant som de låga rösterna.

"Var bara tyst en stund, Johannes!" förmanade hon sin kamrat, som fortfarande inte hade lagt märke till rösterna och fotstegen.

"Vad är det som har hänt?" viskade Johannes. Antonia knuffade in honom i en annan sidogata. Gränderna såg kusliga ut i dimman, som om de var passager till underjorden, utan någon väg ut och omgivna av sten.

"Jag tror att de har insett att jag är en flicka", sa Antonia nervöst, "och de har betett sig lite konstigt - du vet, som människorna i Parsley Lane. Pappa och Ava sa alltid åt mig att hålla mig borta från dem. Jag sprang iväg, över ett tak. Var var du nyss?"

"Godric talade till mig. Vart ska vi nu?" frågade Johannes.

"Ja, först måste vi ta oss härifrån!"

Antonia drog med sig den förvirrade Johannes genom ännu en gränd. De kom fram till marknadstorget, där folkmassorna samlades runt många stånd. Det fanns frukt- och grönsaksstånd, fiskstånd, men också sniderier och pälsar. Det var bullrigt och trångt överallt.

"Ska vi titta på målningarna där borta och sedan på maten?" frågade Johannes.

Antonia höll tyst och såg sig nervöst omkring på baksidan. Johannes följde henne när hon svängde tillbaka in i en gränd och sedan gick in på torget från en annan sida.

"Vad är det du håller på med? Ska du gå runt i cirklar hela tiden?" frågade Johannes förvirrat. Antonia skakade på huvudet.

"Jag vill skaka av mig dem! De följde efter mig och om de känner igen mig så får jag problem! Och det är inte bara jag!" svarade hon och försvann in i folkmassan.

Johannes följde efter sin flickvän och började hålla utkik, även om han inte visste vad han letade efter. Antonia drog med honom igen efter några meter och drog fingrarna genom håret i hopp om att det skulle få henne att se annorlunda ut.

"A- Emil!" viskade Johannes, "Emil, sluta. Vi måste hålla oss lugna. Ställ dig vid vilket bås som helst och titta på något!"

Antonia stannade motvilligt och tittade på en liten keramik kopp som stod uppställd i ett av stånden.

"Visst är den vacker?", sa hon högt för att få deras samtal att verka lite mer normalt.

"Ja, men den är också dyr", svarade Johannes, "och det finns fortfarande inga örter här. Kom, vi fortsätter leta."

De två gick obemärkt några bodar längre bort. Antonia tittade flera gånger tillbaka mot gränden de hade kommit ifrån och fick ta sig samman för att inte springa.

"Johannes", började hon tyst, "om de hittar mig igen måste vi komma på något, snabbt."

"De får inte känna igen dig", funderade Johannes, "då kanske du behöver en ny hatt?"

"Jag tycker att vi ska ta oss härifrån först av allt", sa Antonia tyst. Hon slätade ut sitt hår igen. Johannes insåg nu ännu tydligare att Antonia inte kunde dölja att hon inte var en pojke med varje rörelse hon gjorde. Han tryckte in henne mellan honom och marknadsståndet så att hon var skyddad från de flesta blickar.

"Jag tror inte att förklädnaden fungerar så bra längre", sa han nervöst, "det kanske är bäst att du skaffar dig en klänning igen på något sätt."

"Och vad kommer Godric att säga till det?" frågade Antonia desperat, "då måste vi hitta någon annanstans att bo och lämna honom ifred. Vi kanske till och med måste lämna London - varför kan jag inte bara ha fötts som pojke? Om det var det Gud ville, varför tvingar han då kvinnor att stanna i huset?"

Antonia såg ut som om hon skulle börja gråta i nästa ögonblick. Johannes såg sig nervöst omkring och höll henne försiktigt i axeln för att inte tappa bort henne. Till slut tog han sig samman, vände sig om och kramade om henne. Bara i några sekunder, sedan släppte han henne igen och tittade på henne och hoppades att han hade gjort någon skillnad.

"Vi har redan lyckats rymma en gång!" sa han, mer skakigt än han egentligen ville, "du sa att du hellre skulle vara på flykt för alltid än att gifta dig med någon, minns du det? Det var ju det du sa. Och att rymma hade faktiskt varit ganska kul. Och jag följer med dig. Vart du än går. Det är lättare att rymma med två personer, det vet du. Arnold och Fabian visade dig det."

Han vacklade och fick en känsla av att han hade gjort saken värre. Till hans förvåning torkade Antonia bara bort sina tårar och nickade.

"Du har rätt", sa hon bister, "jag är äntligen fri just nu. Och jag tänker inte låta någon ta min frihet ifrån mig! Jag kommer att behöva fly på grund av mig, men jag tänker inte vänta på att de ska göra samma sak mot mig som de gjorde mot min mormor, och om de försöker ska de få se hur jag kämpar emot!"

Johannes tittade bekymrat på Antonia. Den annars så fridfulla flickan hade en eld i ögonen som han aldrig hade sett förut - och han tyckte synd om dem som vågade stå i vägen för henne.

"Har du någon plan?" frågade han försiktigt. Antonia tog ett djupt andetag och nickade.

"Ja, jag ska köpa en klänning så att vi kan stanna i några dagar åtminstone. Men vi ska ut härifrån igen. Jag tar med mig boken. Och sedan fortsätter vi att resa tills... ..jag inte vet. Men... Men vi ska vara försiktiga i alla fall."

Johannes nickade och såg sig omkring igen. "Har du sett dina förföljare igen?" frågade han.

Antonia skakade på huvudet. "Nej, men om någon frågar, om jag går omkring i min klänning, kan vi då... hävda att du är min man?"

Johannes stannade upp. "V-varför?" stammade han och önskade plötsligt att det inte var så många människor runt omkring dem. Några hade redan börjat skrika åt dem för att de blockerade vägen till båsen.

Antonia tittade inte åt hans håll, hon såg bara ut över gränderna med ett odefinierbart uttryck.

"Så att... Jag har tillåtelse att gå omkring?" sa hon till slut, "Kvinnor får inte göra det nästan var som helst på egen hand."

Johannes kände hur hans hjärtslag lugnade ner sig igen. Han nickade och tog vänligt tag i hennes axel igen. "Det kan jag ordna", sa han bestämt, "kom då, vi måste skaffa dig en klänning."

Solen färdades längre upp på himlen som ett ensamt öga. Sakta lättade dimslöjorna och ibland öppnade sig en grå himmel. Folk handlade, men höll sig annars inomhus och betraktade den spöklika staden genom sina fönster.

Antonia tände en liten lampa i sitt vindsrum. Johannes satt på sängen med ryggen vänd mot henne medan hon tog på sig sin nyinköpta klänning. Det hade varit den billigaste de hade hittat, gjord av gråbrun säckväv som matchade resten av staden, och skrapig som hängmattorna på fartyget.

Hon kände sig konstig. Förra gången hon hade haft klänning på sig hade hon suttit hukad vid fönstret i sin vindskupa och tittat längtansfullt på Jacob när han lastade fartyget, utan att veta att hennes lillasyster skulle tvinga henne att gå ombord på fartyget och följa med honom till London. Hon var tvungen att le lite innan hon tappade fattningen igen. Hon skulle förmodligen inte kunna återvända till Lübeck för att tacka Mia för det här.

"Det känns så trångt", sa hon, "jag hade glömt hur svårt det är att röra sig i kläder."

Johannes skrattade bara kort och höll blicken fäst på fönstret, genom vilket en smal strimma ljus föll in i mörkret.

"Vi måste dölja ditt hår", sa han, "du kanske kan använda min hatt så länge. Den är alldeles för kort för en kvinna."

"Har vi inte en mössa?" frågade Antonia, "annars tror folk att jag inte är gift."

"Då är vi bara förlovade. Jag vet ändå inte hur jag ska berätta det för någon. Jag talar inte engelska", svarade Johannes, "jag kan bara förstå några ord med svårighet."

Antonia höll med honom och knöt mödosamt den sista öglan på sin klänning. De klänningar hon hade burit hemma hade varit bekvämare och finare. Dessutom hade hon redan vant sig så mycket vid att bära skjorta att klänningen kändes fel.

"Nu kan du vända dig om", sa hon. Johannes vände sig om och nickade med stora ögon.

"Det var länge sedan du hade klänning på dig", sa han och uttryckte hennes tankar. Antonia log lite.

"Ja, det stämmer", svarade hon. "Jag hoppas att jag fortfarande kan uppföra mig som en kvinna."

"Jag är rädd att du aldrig har varit så bra på det", muttrade Johannes i sitt ännu inte utvuxna skägg. Han var tvungen att erkänna att Antonia visserligen hade sett ut som en kvinna i pojkläder, men att hon nu i klänning plötsligt såg ut som en pojke som hade tagit på sig en av sin systers klänningar.

Antonia gav honom en sträng blick och försökte sätta upp sitt hår, som fortfarande var alldeles för kort för det. Johannes kastade sin keps till henne.

"Så vi ska försöka köpa lite örter nu?" frågade Johannes och hoppade upp igen. Antonia tittade nervöst på fönsterbågarna en stund, kände rädslan bubbla inom sig och nickade.

"Ja, men se till att Godric inte är i förrummet när jag kommer ner i min klänning", sa hon.

Johannes nickade till henne och klättrade ner för den smala, svagt upplysta trappan till korridoren. Antonia följde honom försiktigt. En ny del av hennes historia började - hon skulle bli Antonia igen i London och lämna Emil kvar på skeppet. Det var vad hon tänkte när hon klev ut i den kalla, dystra dimman igen.

Flaket guppade lugnt på vattnet, som skimrade svagt genom dimman. Det duggregn som hade utvecklats ur de senaste dagarnas dimma blandades med det lätta dis som steg upp från Themsen och in i gränderna.

Valentin lutade sig över relingen och betraktade under några minuter de små vågorna som slog mot stranden, förda in från fjärran länder och djup. Skadorna från piratattacken gjorde fortfarande lite ont, men Paul hade sagt att de skulle läka tillräckligt snabbt för att inte besvära honom igen om några dagar när flaket satte segel.

"Var du där tidigare när nyheterna kom från staden?" frågade Fabian, som stannade bredvid honom och tuggade på lite torkad frukt. Valentin skakade på huvudet och gjorde plats för sin vän vid relingen.

"Vad är det för nyheter?" frågade han, "Kommer Rüdiger tillbaka trots allt?"

Fabian skrattade. "Nej, oroa dig inte - även om du kanske äntligen lär dig att försvara dig. Nej, det finns en person i hantverkarnas kvarter som sägs ha haft pesten - skrämmande nog. Men han blev botad i går. Av en kvinna."

Valentin tittade upp, förbryllad. Hans tankar for tillbaka genom de senaste veckorna - till Emil som på ett mystiskt sätt hade botat Johannes, till samtalen mellan de två vännerna som han hade hört. Och till den dag då Emil plötsligt hade dykt upp på däck, en flykting från Lübeck som Jakob hade påstått var en ung vän till honom. Hans tankar flög över havet som en sjöfågel, men han själv förblev tyst, som alltid.

"Hur lyckades hon med det där?" frågade han sig. Han hade aldrig varit riktigt säker på om han inbillade sig alla antydningar ändå. Kanske var det något helt annat.

"Det vill jag inte veta", sa Fabian, "men hon hade nog en bok som kunde hela henne. Från en gammal medicus. Jag tror att det är okej. Åtminstone om hon verkligen hjälper människor."

Fabian lät fortfarande lite tveksam. Valentin nickade bara och stirrade ner i vattnet.

"Om du fortsätter att stirra ner i avgrunden, kommer avgrunden snart att stirra tillbaka!" hörde han Thomas ropa bakom sig. Han suckade och försökte ignorera det. Hans suck bildade ett litet moln framför hans mun. Det var verkligen kallt. Han hade hoppats att slippa undan retandet och elakheterna när han hade rymt hemifrån. Men sjömännen var tuffa killar. Han var fortfarande inte helt säker på om de verkligen menade sina skämt som skämt. - Vem skadar andra för skojs skull? Men han hade i alla fall kunnat prata med Fabian och de två ungdomarna som nu hade gått i land utan att någon hade slagit honom för att han hade berättat vad han hade lärt sig i böckerna.

"Vad är det, pojken?" frågade Fabian godmodigt och klappade honom på ryggen. "Gör sjösjukan dig redan melankolisk? Man vänjer sig verkligen vid vattnet."

Valentin skakade på huvudet. "Jag har inget emot vattnet", mumlade han, "jag tycker bara inte om mina egna tankar."

Fabian skrattade. "Du tänker för mycket, grabben", sa han. "Tankar är värre än människor när det gäller förföljelse. Låt inte nyheterna förstöra ditt humör. I morgon ska vi resa bort igen, bort från allt det grå i den här staden... Jag gillade verkligen landet bättre."

Valentin nickade bara och stirrade upp mot den vidsträckta, färglösa himlen. Molnen hopade sig som rök.

På torget var det ännu mer folk än vanligt. Vädret var bättre än vanligt - vilket innebar att duggregnet ibland stannade upp i några minuter och att den fuktiga luften inte blötte ner en ända in i märgen. Ibland kunde man till och med se hål i himlen som såg ut som monstrens gap.

I vimlet var det ingen som brydde sig om det unga paret i sina fattiga kläder som växlade pengar mot några örter i ett stånd. Samtidigt hade Antonia en mössa på huvudet som dolde hennes halvlånga hår och fick henne att se ut som en vanlig medborgare. Johannes hade använt de pengar de tjänat på Antonias läkekonst till att köpa sig en väst som gjorde att han såg betydligt mer vuxen ut än tidigare.

Köpmannen bakom marknadsståndet räknade upp mynten, nickade till de båda och önskade dem en god dag. Antonia och Johannes återgäldade hälsningen. De tog några steg bort frånståndet och flinade busigt mot varandra.

"Man lär sig nya språk väldigt snabbt när man bor i ett annat land", sa Antonia tyst och lyssnade på samtalen runt omkring henne. De flesta handlade om enkla vardagliga saker, och det fanns inga tecken på att någon annan hade drabbats av pesten.

"Ja, det har jag också märkt", svarade Johannes, "kom nu, vi måste fortfarande gå till den lilla marknaden. Du vet, barnet som var förkylt. Den här gången skickar vi ut folket först, okej? Att de har sett dig göra det mesta av arbetet har väckt alldeles för mycket uppmärksamhet."

Antonia nickade och försökte göra ett väluppfostrat och diskret intryck, men hon var tvungen att koncentrera sig på att inte hoppa omkring eller titta sig omkring för mycket. Godric hade knappt sett henne längre, de talade bara med honom på kvällarna, fortfarande i sin förklädnad som pojke, som hon tog av sig så fort hon lämnade huset.

Din mormor blev bränd, tänkte hon, Var försiktig. Tänk på Ava, vad hon berättade för dig. Kanske hände det till och med här.

Hon rös när hon föreställde sig hur ett likbål restes där ett brödstånd nu sålde sina varor. Någonstans hörde hon ljudet av fallande trä. Hon skakade på sig och gick vidare. Det var något i luften. Kanske var det bara tecknen på ett åskväder, men hon hade en känsla av att något var i görningen.

"Ursäkta mig?" frågade en röst bakom dem.

Antonia och Johannes vänder sig om. Bakom dem stod en kvinna som med stora ögon tittade fram och tillbaka mellan dem och gjorde en nigning. Antonia tittade vänligt på henne.

Så skulle jag också ha varit, tänkte hon, jag skulle inte ens ha vågat tala ordentligt med främlingar. Men nu måste jag oroa mig för att alltför många känner mig.

Johannes knuffade till henne så att hon skrämdes ur sina tankar och dessutom gjorde en tafatt nigning. Kvinnan gömde sina händer bakom ryggen.

"Min man är sjuk", sa hon, "vi har hört att ni kan göra något. Min granne två gator bort berättade om det för oss."

John nickade och Antonia höll sig undan för att upprätthålla skenet av att John var läkaren och hon assistenten.

"Naturligtvis", sa han med svårighet på engelska, "vi... vi..."

"Kan hjälpa till", viskade Antonia när han körde fast. Johannes petade henne i sidan igen, men fortsatte till slut att prata.

"Vi kan hjälpa till. Min... Min fru och jag. Vart ska vi?" frågade han med vilda, nervösa handrörelser.

Kvinnan gestikulerade diskret mot en gränd som Antonia tyckte såg obehagligt bekant ut.

"Längre ner i den här gränden, sedan till höger, och det tredje huset till höger", sa hon, "Kommer du?"

Hon tog några steg mot husen och vände sig sedan om med en frågande blick. Johannes, som bara hade förstått hälften av anvisningarna, följde lite hjälplöst efter och Antonia följde honom av ren nödvändighet. Hon drog honom i ärmen, men i folkvimlet kunde hon förstå att han inte svarade.

"Ärade herrn?" kom en annan, djupare röst bakom dem. Antonia vände sig om först och fick en sträng blick av en äldre man som påminde henne om att titta blygsamt ner i marken. John vände sig förvånat om.

"Ja, sir?" frågade han.

Mannen rensade sin strupe. "Vi har hört att ni säljer läkemedel och tillhörande botemedel, stämmer det?" frågade han. "Vi behöver en registrering av alla yrken och deras skrämedlemmar i det här

området, och eftersom de är nya här behöver de fortfarande göra det. Vi behöver deras bostadsort, namn och information om exakt vad de gör här.”

”Ursäkta mig - vad var det ni sa?” frågade Johannes med svårighet.

”Praktiker som era är inte vanliga och måste granskas närmare”, sa mannen strängt, ’särskilt kvinnor som hjälper till med detta’, han tittade strängt på Antonia, ”och ryktet säger att hon var i Parsley Lane för att ge örter till änkan Ermintrude. En bok var inblandad. Är du hennes make? Kan din fru läsa?”

Johannes svalde nervöst när han insåg vad mannen hade sagt.

”Ja”, svarade han och kastade blicken fram och tillbaka mellan Antonia och mannen, ”jag är hennes man. Jag, eh, läser för henne. Och hon hjälper mig bara att...”

”Vad är det för bok?” frågade mannen skarpt.

Marknadsplatsen var inte stor och vid det här laget hade de flesta människor insett att ett intressant samtal pågick. Solen sken rakt över mannens huvud och bländade Antonia. Hon blinkade förvirrat uppåt och kände en längtan efter att gömma sig för solen - i sin vindskupa, i ett skepp eller kanske bara i skuggan av en gränd.

”Vi har boken... ..och... Den är...” John försökte komma på en ursäkt och samtidigt formulera den på det främmande språket. Men han lyckades inte. Till slut stammade han bara fram något och tystnade sedan, förvirrad.

”Din fru går verkligen omkring på konstiga ställen”, spottade en röst från folkmassan, ”när hon går omkring i gränderna i byxor och skjorta på vardagarna. Framför kvinnornas hus.”

Några indignerade rop hördes från publiken. Antonia ansträngde sig för att hitta källan till ropen, men kunde inte känna igen vem som hade sagt det.

”Tystnad!” dundrade mannen och tystade folkmassan innan han vände sig till Antonia.

”Så”, sa han lugnt, ”berätta nu vad det var för bok, lilla flicka.”

Antonia undertryckte sin lust att sparka honom och sedan springa iväg. Istället stirrade hon in i hans ögon.

”Boken var ett heligt verk av mina morföräldrar”, sa hon, ”böner och recept för att hela människor. Min man använder kunskapen från den för att ta hand om de sjuka, sir.”

”Som om helgon skulle hänga i gränderna utanför nöjesfält!” skrattade någon, ”ett heligt recept för att klippa av sig håret och leka pojke? Hon är en lögnare, visa mig boken, flicka! Och ta av dig hatten!”

Ropen spred sig i folkmassan och folk kom ännu närmare. Antonia tryckte sig tätt intill Johannes och såg sig om efter en flyktväg. Hon hade tusen gånger föreställt sig var de kunde klättra upp på de grå taken och gömma sig tills någon sprang förbi. Men hon visste inte var.

”Ge mig boken”, sa mannen, men hans röst försvann i skriken. Någon hand sträckte sig ut ur folkmassan och drog Antonias mössa av hennes huvud. Hennes hår föll ut under den, men det var mindre än någon annan kvinna på torget hade.

”En pojke i klänning?” frågade någon förvirrat. Antonia väntade inte på att någon skulle förklara. Hon tog tag i Johannes, som under de senaste sekunderna hade hållit ett allt fastare grepp om hennes axel, och knuffade in dem i närmaste gränd. Någon hand tog tag i hennes arm och drog henne bakåt, där folkmassan förvirrat tittade sig omkring och undrade var de skulle leta efter flickan.

"Antonia, kom!" ropade Johannes, tog tag i hennes andra arm och drog loss henne igen. Någon tog tag i hans väst, men han tog av sig den och sprang efter sin flickvän. Med rasande tankar tog Antonia tag i en järnkrok i väggen och drog sig upp på ett mellantak som öppnade sig mellan två höga hus. Johannes hoppade efter henne med stor ansträngning och de lade sig platt på taket. Deras andetag rörde upp jorden på taket och Antonia kunde känna Johannes hjärta slå lika snabbt som hennes eget. Hon kände för att gråta. Men då skulle hon ha blivit hörd, och ropen från gränden var alldeles för nära som det var.

"Johannes!" viskade hon, "jag..."

Johannes tog tag i henne och knuffade försiktigt ner henne.

"Vi klarar oss", sa han lugnande, trots att han själv skakade, "Vi väntar tills det blir mörkt. Då flyr vi igen."

"Men det här kommer att pågå för evigt!" protesterade hon tyst, även om hon försökte hålla tyst.

"Jag vet", sa Johannes lugnt, "men jag följer alltid med dig. Kom ihåg det. Och kanske hittar vi hjälp någonstans."

Antonia nickade. Hon kände sig inte mycket säkrare, men ett behagligt lugn hade spridit sig inom henne. Det var för sent att vända tillbaka, för sent att bara vara en snäll flicka och låta sig tämjäs. Hon hade valt sin väg nu, och hon skulle försvara sig själv.

"Vi måste fortfarande stanna till vid Godric's", viskade hon, "jag behöver min båge."

John tittade oroligt på henne och nickade sedan. Någon ropade något nere i gränden.

"När det är mörkt. Tyst!" viskade han och satte ett finger mot läpparna.

Godric öppnade ögonen. Elden i den öppna spisen glödde fortfarande, insåg han med lättnad. Han lade snabbt på några granrisspån och lutade sig sedan upp för att titta ut genom fönstret - han hade glömt vad klockan var under sin tupplur.

Nästan samtidigt som han öppnade den övre dörren ringde kyrkklockorna. Ljusa och mörka, med olika volym, ljuden föll som stora regndroppar över staden och flöt över tak och gränder till hans öron.

Godric räknade klockslagen och tittade ut över den grå himlen. Den var mörk och strimmig av ett nätverk av ännu mörkare moln. Solen verkade redan ha gått ner, men han kunde inte säga det säkert. Några lampor var tända bakom fönsterluckorna.

Godric stannade upp när han hörde ett mjukt skrammel. Märkligt nog verkade det inte komma från gränden, utan från luften ovanför honom. Han tittade upp och kunde inte låta bli att ge ifrån sig ett förvånat ljud när först en och sedan en annan figur hoppade över gränden, som om de var på väg att ansluta sig till fåglarna som ibland satt på taken. De var bara där i några sekunder, sedan var utsikten över himlen klar igen.

Godric stirrade intensivt mot himlen och lyssnade. Den ena skuggan dök upp igen, kom ner och stannade i höjd med hans takfönster. Till synes inte rädd för höjden kröp den in genom de öppna fönsterbågarna, dök upp igen en stund senare och klättrade upp på taket igen. En mjuk röst talade innan tystnaden föll. Till och med klockans klämtande försvann och tog de märkliga händelserna med sig. Den gamle mannen undrade om han hade somnat för ett ögonblick eller om han hade drömt. Han lutade sig mot dörrklaffen som blockerade vägen till gränden och stirrade grubblande på den motsatta husväggen.

Fotsteg och rop kom från torget. Han hade hört det hela dagen. Vissa dagar var det högre än vanligt, men idag kände han igen ett gammalt sprakande ljud som han var lite rädd för. Det var en

sång som lät som hat, rädsla och viljan att förstöra något - samma musik som han hade hört för många år sedan. En glöd sprakade i staden och väntade på att få ett utbrott. Och dessutom hade han glömt att räkna klockorna och visste fortfarande inte vad klockan var.

Ett ljussken dök upp i hörnet av gränden och blev större och ljusare när någon närmade sig. Godric kände igen någon från stadsvakten och en kvinna som såg avlägset bekant ut - förmodligen en av hans många grannar.

"God kväll", hälsade han på de två när de passerade och nickade intresserat åt dem. Till hans förvåning stannade de två precis framför hans dörr.

"Herr Godric Fischer", sade stadsvakten, "är det här rätt hus?"

Kvinnan nickade. "Ja, det är det. Ska jag hjälpa er vidare, eller ska jag gå?"

"Gå hem", sa vakten bryskt. Kvinnan rörde sig bort, men stannade några steg bort, nyfiken.

"Jag kräver att få komma in", sa vakten.

Godric tittade eftertänksamt på sin motpart. Han tog god tid på sig att svara, kliade sig i skägget och sedan i huvudet.

"Jag förstår", sa han till slut, "hur kommer det sig?" Vakten suckade. "Vi letar efter ett gift par vars fru är en häxa. De sägs ha funnit skydd här."

"Hämtade ni inte dem för tio år sedan?" frågade Godric. "De har inte kommit tillbaka, ni får leta på kyrkogården, min herre."

"Det handlar inte om den gamla änkan", sade vakten skarpt, "det handlar om de gäster som ni har haft här de senaste veckorna. Och jag kräver tillträde för att arrestera dem."

Godric flyttade över sin vikt till det andra benet.

"Jag är rädd att jag inte har fler häxor på lager", sade han beklagande, "Alla har högst en sådan i sitt liv. Verkligen olyckligt, om du frågar mig."

"Vakta din tunga, gamle man!" morrade vakten. Godric gäspade.

"Du minns inte mitt namn, Alfric?" frågade han förebrående, "Ändå är jag den av oss som borde glömma saker! Jag minns dig ganska väl, du var pojken som hon hjälpte till att föda, han som ni kallar häxa. Hennes mor dog nästan, ja. Men hon lever fortfarande. Mår hon bra?"

Alfrics ansiktsuttryck stramades till en aning, men sedan tog han på sig en självsäker min igen.

"Jag har order att genomsöka huset!" sa han, "Behandla vakten med respekt! Släpp in mig och visa mig de gäster som bor hos er. Speciellt kvinnan!"

"Du verkar plötsligt väldigt intresserad av kvinnor", sa Godric, "men jag har inga kvinnor gömda i mitt hus. Vem du än letar efter, så hittar du dem inte här. Säg mig nu, Alfric. Varför letar du i mitt hus? Tycker du inte att du borde vara mer rättvis om vem du tar vänner från? Inte alltid med samma gamla män."

Alfrics förnumstiga ansiktsuttryck föll till slut samman.

"Snälla släpp in mig, Godric", sade han strängt, "de säger att de två vi söker har funnit skydd här. Och det handlar om en bok med påstådda botemedel skriven av deras farföräldrar. Jag vill se till att du inte blir straffad, men jag måste genomsöka huset."

Godric tittade lite trött på honom.

"Jag har två skeppsgossar som gäster", sade han slutligen, "två sjömän från fjärran länder. Ganska unga. Jag är rädd att de inte är här just nu, och jag tror inte att sjömän brinner så bra, så jag skulle försöka med en annan adress. Jag kan inte göra något med böcker, jag kan inte läsa. När det gäller det, rekommenderar jag kyrkan. Du kanske skulle söka efter kättare där också."

Alfric såg nästan desperat ut vid det här laget. Han skrapade på sin hjälm med sin hellebard och sedan under den med fingret, och hans ögon flackade förläget över till kvinnan, antagligen av rädsla för att förlora respekt.

"Jag har order", sade han nästan vädjande, "folk skriker efter häxor när de hittar dem. Om jag går in nu och inte hittar något, då är det gjort. Och min mamma mår bra, tack."

"Det gläder mig att arbetet inte var förgäves", sa Godric. "Ja, folk skriker, det hör jag. De skriker på hjälp och kastar sten efter hjälpen. Men vakterna, de gör bara sitt jobb, eller hur? Det är inte deras jobb att själva bestämma vad som är bra eller fel."

Med en förtvivlad blick i den unge vaktens ansikte bestämde sig Godric till slut för att visa nåd.

"Kom in nu", muttrade han och öppnade porten, "men ha inte sönder något. Gästrummen ligger en trappa upp under taket."

Med ett ansikte befriat från tusen bekymmer gick Alfric in i korridoren och tog sig upp för trappan så snabbt som möjligt. Hans rustning klirrade när han kämpade för att pressa sin massiva kropp genom det smala trapphuset. Godric tittade efter honom, tankfullt försjunken i sina egna spekulationer, och följde till slut efter honom med viss ansträngning.

Rummet var tomt. Inte en enda sak som gästerna hade tagit med sig fanns kvar. Sängarna hade bäddats och slätats ut, bågarna som hade stått lutade mot väggen hade försvunnit. Till och med den bok som hade förvarats i huset i tio år var borta. Alfric såg sig osäkert omkring innan han vände sig om igen, men Godric stannade kvar på övervåningen en stund och tittade på fönsterbrädan. Där, i skenet från stearinljusen, fanns ett svagt fotavtryck, av en enda bar fot.

Godric lutade sig ut genom fönstret och lät blicken glida över staden.

"Spring iväg, lilla vän", mumlade han mjukt, "spring så långt du kan."

Kapitel 8

Johannes flämtade nu under tyngden av sina kläder. London var större än Lübeck, mycket större, och de fick ta många omvägar för att komma runt gränder som var för breda, för att undvika patruller eller för att hitta rätt väg igen. Han hade flämtat i minst en timme bakom Antonia, som trots sin klänning verkade vara snabbare än han. Hennes skugga med pilbågen på ryggen rörde sig skickligt över hustaken, lika smidig som en katt på jakt. Trots sin beundran kunde Johannes inte längre låta bli att stöna.

"Antonia! Vi stannar", flämtade han. Skuggan framför honom stannade på en takås, vände sig om mot honom och sänkte sig till slut ner på marken. Johannes föll flämtande ner på knä och hämtade sakta andan.

"Vi ska inte stanna på samma ställe för länge", uppmanade hans flickvän, "vakterna letar fortfarande efter oss. När det blir ljus kommer hela staden att delta igen. Och vi vet inte ens vilken båt vi kan använda än!"

"Men det betyder inte att vi ska ta livet av oss på vägen genom att ramla in i en gränd eller något", svarade Johannes och satte sig upp igen.

Röster hördes i gränden nedanför dem för ett ögonblick, sedan var det tyst igen. Staden runt omkring dem såg ut som en kyrkogård, med stenar som reste sig ur dimman. Det var en egen värld, en värld ovanför gränderna och de flesta människorna. Från den här världen under dem flackade bara enstaka facklor uppåt eller skenet från ett stearinljus som fångades av dropparna som fyllde luften.

"Vet du hur man kommer till kajen än?" frågade Johannes och letade efter en korsning mellan de närmaste gränderna. De var alla för breda för att han skulle våga hoppa över dem i mörkret. Antonia satt på huk vid kanten och kikade ner. Det hängde en ficklampa i väggen strax nedanför dem, annars var gränden tom och mörk.

"Nu är det inte långt kvar", sa hon, "några gränder längre fram borde floden vara där. Men jag vet inte exakt hur långt vi är från kajen. Och vi måste gå nerför den här gränden. Det finns en tillbyggnad till stallet på baksidan av det där huset, vi kanske kan klättra ner på bakgården."

"Hur har du kunnat memorera allt så bra?" frågade Johannes förvirrat. Antonia tittade bara på honom med ett flin.

"Jag är väl förberedd", sa hon kortfattat. "Kan du fortsätta gå?"

Johannes nickade. Han fick återigen en känsla av att han kunde se en eld brinna i Antonias ögon som han inte hade känt igen tidigare. Av någon anledning kände han sig säkrare. Hans flickväs beslutsamhet räckte för dem båda.

Några minuter senare föll de båda som mogna frukter ner på en bakgård och såg sig om efter en utgång. Ett mjukt kacklande hördes från stallet när de smög förbi trägrinden. Kacklet övergick i ett litet skrik när Antonia snubblade över klänningsfållen och stötte i dörren. Förskräckt tog hon tag i Johannes arm och stod som förstenad ett ögonblick, sedan drog hon honom mot gränden.

Johannes sprang efter henne så fort han kunde. Det kändes osäkert att gå på kullerstenarna igen, som att gå på ett lager is som höll på att bilda de första sprickorna. Hennes fötter ekade alldeles för högt genom gränden, hennes andetag verkade inte mycket tystare än en storm som drog fram genom staden.

Antonia var den första som nådde gränden och såg in i ansiktet på en fackla. Bakom nästa hushörn rörde sig skuggor mot henne, omslutna av eldens orangea sken. Hon behövde inte rådgöra med Johannes, de sprang utan tvekan iväg åt andra hållet och smet in i en annan sidogränd.

"Vem är det där?" duntrade en röst bakom dem. Skvallret från stallet lugnade långsamt ner sig igen, men ljudet av deras fotsteg var lätt att följa. Stegen bakom dem blev allt högre och snabbare, och deras tempo tycktes sakta ner.

"Jag hittar ingen väg tillbaka till taket!" utbrast Antonia medan de sprang. De var fortfarande långt före sina förföljare, men klänningen hindrade dem från att ta sig fram. "Vad ska vi göra?"

Johannes ryckte på axlarna, vilket knappt märktes när de sprang. "Inte till kajen än!" sa han hastigt och vände sig om. I slutet av gränden syntes åter ett fackelsken, som växte oroväckande snabbt.

"Har du din båge?" viskade Antonia.

Johannes tvekade ett ögonblick, men nickade sedan. Likt de två sidorna av en spegel vände de sig om och spände sina pilbågar medan ljudet av fotsteg blev allt högre och till slut dök en silhuett upp med en fackla i handen.

"Vem är det!" upprepade rösten, "Om du är den vi söker, följ oss utan motstånd och Gud kommer att bevisa din oskuld. Om du är någon annan, ropa upp ditt namn nu och förklara varför du springer genom gränderna vid denna tid!"

De två ungdomarna tystnade unisont och Antonia drog långsamt en pil ur sitt koger.

"Svara mig!" sa rösten och gestalten rörde sig mot dem med tunga steg.

"Stanna!" sade Antonia. Hennes röst var inte hög, men den vibrerade av spänning så att den ljöd genom gränden som ett stridshorn. "Vi tänker inte svara. Kom inte närmare."

Fotstegen försvann. "Vad hotar du oss med, djävulskvinna?" frågade förföljarna hånfullt.

"Jag har en spänd båge i min hand", svarade Antonia lugnare än Johannes någonsin hade gett henne erkännande för, "och jag kan sikta. Vi är två, så ni kan inte ta oss från andra hållet heller. Stanna där och låt oss gå!"

Fler fotsteg hördes bakom figuren med facklan. "Vad är det som händer, Georg?" frågade någon annan, "ser du spöken?"

"Jag vet inte riktigt", morrade den första gestalten, "vi har tydligen hittat dem, men de hotar oss med pilbågar, var de än har fått dem ifrån. Visa er!"

Antonia höjde bågen och satte pilen på strängen. "Nej", svarade hon kortfattat.

"Visa dig, häxa!" ropade den andre, "Vi kommer med järn, så försök inte ens att trolla! Låt elden ta dig!"

Antonia var tyst en stund och växlade blickar med Johannes. Hennes vän stod bara där hjälplös med fören i handen och tittade lite osäkert på henne.

"Du kan inte skada mig", sa Antonia tyst ut i gränden, långsamt och tydligt, "Vissa bränns av elden, andra blir starkare av elden. De gamla änkorna som du bränner kommer alltid tillbaka. De vill hjälpa folket. De dödliga häxorna har ni själva skapat, för vi slår tillbaka när ni jagar oss."

Hon hörde de två männen viska mjukt och sänkte sin röst ytterligare.

"Härmed förbannar jag er", sade hon dystert, "i namn av den eld jag har tämjtt förbannar jag er. Samma lågor som skulle sluka mig skall sluka er och alla som motarbetar oss. Inte i djävulens namn, utan i Guds namn, så att förnuftet äntligen kan segra i den här världen."

Hon insåg att hennes röst blev allt argare och att hennes händer darrade runt bågsträngen när hon avslutade sitt tal. Men de två männen rörde sig inte utan stirrade på henne med skräckblandad förtjusning. En av dem tappade facklan och den landade i en hög med bräddor i utkanten av gränden.

Hon kände försiktigt hur något drog i hennes ärm. Hon vände sig om mot Johannes. Hennes vän log svagt, stirrade henne i ögonen en stund och rörde sedan huvudet i riktning mot nästa gränd.

Antonia tog ett djupt andetag och lät Johannes dra henne med sig. I nästa gränd lade hon undan sin pil igen, men behöll sin pilbåge i handen. Det var tyst bakom dem tills de flämtande stannade i någon gränd. Det förblev olycksbådande tyst bakom dem.

"Vad nu?" viskade Johannes, "det finns fortfarande en gränd till kajen. Var ska vi gömma oss?"

Antonia strök eftertänksamt en hårslinga bakom örat.

"Jag vet inte", sa hon tyst, "jag vet inte vart vi ska ta vägen. Den enda person jag litar på här är Jacob. Och han kommer inte att tillåta det igen."

"Det kommer han säkert att göra!" protesterade John.

"Varför skulle han göra det?" frågade Antonia trött.

"Det är mycket viktigare än förra gången!" sa Johannes enträget, "Ni borde ha gift er förra gången, den här gången är det en fråga om liv och död! Du kan tjäna pengar nu - bara lite mer försiktigt än vi gjorde här - så det kan inte bekymra din far så mycket!"

Antonia skakade på huvudet.

"Jag tycker för mycket om Jakob, Hainar och resten av besättningen!" viskade hon, "jag kan inte blanda in dem i det här!"

Johannes suckade. "Du borde ha insett det vid det här laget", sa han lugnt, "men de som tycker om dig brukar vara väldigt glada över att bli inblandade i dina problem."

Antonia nickade och rynkade sedan på näsan.

"Vad är det där?" frågade hon irriterat och tittade upp. De mörka molnen, som hela dagen hade påmint om rök, rörde sig allt snabbare. Den starka röklukten kom från gränden som de just hade flytt från.

"Förbannade du henne verkligen?" frågade Johannes med stora ögon, "hur gjorde du det?"

Antonia tog tag i hans arm. "Facklan måste ha tänt en eld", viskade hon skräckslaget, "vi måste ta oss till vattnet! Fort!"

Hängmattorna på flaket gungade mjukt fram och tillbaka. Märkligt nog verkade fartyget alltid röra sig mer när det låg i hamnen. Arnold låg vaken och tittade sömnigt på sina gamla kompisars ansikten när han insåg att en person saknades.

Valentin satt som en katt på relingen när han klev upp på däck. Den unge sjömannen hade fortfarande inte bestämt sig för vart han ville ta vägen - om han ville stanna i staden eller fortsätta färden med flötet - trots att de skulle avgå nästa morgon och fartyget redan var lastat. Pojken hade åtminstone ett val. Arnold suckade när han tänkte tillbaka på sin egen flykt. Mer hade hänt än vad som borde ha hänt. Varken han eller Fabian ville prata om det, även om sjömännen på flaket inte hade något att frukta - den som gjorde sitt jobb fick betalt. Förföljelsen började först på land.

Han gäspade och lutade sig mot relingen, några meter från Valentin, för att göra sig märkbar. Pojken väcktes ur sin halvsömn och stirrade förvånat på honom, sedan vandrade blicken tillbaka mot staden.

"Vad tänker du på?" frågade Arnold vänligt, "Natten är faktiskt till för att sova."

Valentin nickade och stirrade som hypnotiserad på en osynlig punkt på kajen. "Just det", sa han, "känner du till Lübeck?"

Arnold skakade på huvudet. "Nej", skrattade han, "vi kommer från mycket längre håll. Det har vi nästan glömt bort själva. Men Emil och Johannes, de kunde verkligen sin sak. Precis som Jakob. Kanske Rüdiger också, men han var från Hamburg, om jag minns rätt."

"Så du kände inte Emil och Johannes tidigare", insåg Valentin, "Har du sett Kaufmann Jakob tidigare?"

Arnold rynkade pannan en aning, förbryllad över så precisa frågor.

"Ja, naturligtvis", sa han, "vi har arbetat på Scholle i flera år. Han var ofta på kajen med sin far. Trevlig familj, tyvärr utan mor. Han hade två yngre systrar, eller kusiner. Men vad tänker du på när du frågar något sådant?"

Valentin ryckte på axlarna.

"I... Jag är inte säker", sa han efter en lång paus, "Du avslöjar väl inget annat? Thomas skulle säkert skratta åt det, Rüdiger är borta, och de andra skulle bara säga åt mig att sluta tänka."

"Jag ska vara tyst som graven", lovade Arnold strängt.

Valentin tog ett djupt andetag. "Jag tror att Emil är en flicka", utbrast han, "jag tror att Jakob känner honom - eller henne - och hjälper honom att fly. Jag har hört Jakob kalla Emil för Antonia. Och du har hört ryktena om att det finns en kvinna i staden som botar pestsmittade? Emil gjorde det för några dagar sedan..."

Valentin gjorde en paus medan Arnold stirrade irriterat på honom och vände åter blicken mot kajen.

"Hm", sa Arnold tyst efter en stund, "jag har funderat lite däremellan ... Det låter ju rimligt, naturligtvis. Märkligt att en kvinna flyr på ett fartyg. Om jag inte redan hade sett så mycket skulle jag tycka att det var oanständigt, men man förlorar ju ändå sin anständighet när man reser till sjöss. Är du rädd att de andra ska tycka att du är dum?"

Det var ovanligt att Valentin berättade så mycket om sina tankar. Det förvirrade Arnold ännu mer än nyheterna. Han var inte särskilt upprörd över den unge sjömannens spekulationer. Själv hade han gång på gång misstänkt att något var fel med Emil, men det som köpmannen sa var order.

Han följde Valentins blick mot stranden och blev förvånad. Staden var ljusare än den borde vara.

"Är det en eld?" mumlade han förvånat, "Vi borde väcka de andra, den kan sprida sig till stranden."

"Det finns folk där", sa Valentin.

"Det kan det mycket väl vara, förmodligen flyktingar. Är det något mer?" svarade Arnold när Valentin inte rörde sig. Pojken verkade tänka febrilt och gled sedan tillbaka upp på däck.

"Det där är Johannes och... Emil", sade han, mer bestämd än någonsin, "och de är förföljda, tror jag. På grund av de rykten som har spridits om dem. Jag ska hjälpa dem."

Arnold tittade eftertänksamt på Valentin. Han var inte direkt full av kämpaglöd, men för första gången under resan hade Arnold en känsla av att pojken visste vad han ville. Och det var viktigt att fatta sådana beslut - det hade räddat hans och Fabians liv flera gånger.

"Gå nu", sa han, "gå då. Jag väcker de andra. Men se till att ingen fångar dig!"

Valentin tog sig inte ens tid att nicka, utan klättrade över relingen och hoppade upp på kajmuren.

Kajen var fri framför dem, och ingen stod mellan de två flyktingarna och vattnet. Ändå stannade de båda tvärt innan de passerade den osynliga gränsen mellan gränderna och kajen. Hamnbryggan var upplyst av facklor och det fanns ingenstans att gömma sig. Antonia och Johannes kunde inte se in i de andra gränderna som ledde till torget framför dem, men det var mycket möjligt att vakande ögon strök omkring på torget även därifrån.

"Vi är väl på väg till flaket nu?" frågade Johannes tyst och vände sig nervöst om. Röken som hade följt dem några gränder bort spred sig inte längre. Kanske var det bara en höstack som hade fattat eld och slocknat igen. Eller så hade elden bara spridit sig åt ett annat håll.

"Ja, vi kan inte gå någon annanstans", sa Antonia och kastade blicken fram och tillbaka för att hinna upptäcka några vakter.

Lite längre uppströms rörde sig en liten skugga, hoppade av en av båtarna och sprang över trottoaren mot dem. Antonia tog tag i Johannes och tryckte upp dem båda mot väggen på det närmaste huset. Johannes kikade över hennes axel och trängde sig fram framför henne.

"Vem det än är så har de redan sett oss!" viskade han, "Då är det bättre att de ser mig än dig, du ser mer misstänkt ut!"

Antonia nickade och tog ett fast grepp om pilbågen som hon hade gömt bakom ryggen. Gestalten närmade sig med fumliga steg och vinkade åt dem. Hon visste inte riktigt om hon skulle bli lättad eller inte, för hon kände igen Valentin, som tryckte sig mot väggen mitt emot dem under Johannes misstänksamma blick. Han tittade på dem båda en stund, Antonia lite längre, och log sedan.

"Måste du springa iväg?" frågade han.

De två tonåringarna tittade lite förvirrat på varandra, sedan nickade Antonia.

"Ja", sa hon, "Valentin, jag måste bara erkänna att jag faktiskt..."

"Jag vet", sa Valentin med ett flin, "jag lyssnade på dig hela tiden. Du borde ha pratat mindre om det på däck. Och du är också den som helade folk, eller hur?"

Antonia nickade, John var fortfarande misstänksam mot henne.

"Vi är efterlysta av stadsvakten", sa hon snabbt, "någon såg att jag var samma person som den förklädda flickan förut... Då började de skrika och jaga oss. Det var vid lunchtid i dag. Vi var nära att åka fast nu."

"Var kommer elden ifrån?" frågade Valentin oroligt.

"Eld? Den har inte slocknat än?" Johannes kastade en orolig blick på gränderna bakom dem, "En vakt blev rädd och kastade bort facklan."

"Vi måste ut ur den här staden!" uppmanade Antonia, "Valentin, vet du om folket från rödspättan kommer att hjälpa oss? Vakterna kan komma tillbaka när som helst och släpa iväg oss. Jag hotade dem, nu kommer de definitivt att tro att jag är en häxa."

"Jag tror att det är mycket möjligt", svarade Valentin, "Arnold vet också, han håller bara på att väcka de andra. Jag vill hjälpa dig. Finns det något vi kan göra för att distrahera vakterna?"

"Vad skulle vara viktigare för dem än häxjakten?" frågade Antonia.

Johannes, Valentin och Antonia tittade på varandra när de kände röklukten i näsan. För ett ögonblick kunde de alla läsa i varandras ögon vad de själva tänkte.

"Eld", sa Antonia.

Valentin nickade bara som om det hade varit en order. "Jag går", sa han och tog några steg in i gränden innan han vände sig om igen. "Fabian sa att man ibland måste göra många saker för att nå sitt mål", sa han högtidligt, "Spring till flaket, jag tar hand om det."

Johannes och Antonia stirrade förvånat på honom. Johannes pekade på klocktornet, som höjde sig svart över staden och där nästan alla händer pekade åt vänster.

"Du är tillbaka här klockan tio, räcker det?" frågade han.

Valentin nickade. "Meddela de andra", ropade han och försvann in i den rökiga gränden. Antonia tittade oroligt efter honom en stund tills Johannes drog henne i ärmen igen.

"Vi måste fortsätta", sa han ängsligt, "jag vet att han håller på med något farligt, men jag tror att Valentin vet precis vad han gör."

"Varför gör han det?" frågade Antonia förvirrat.

Johannes flinade. "Förstår du inte? En del människor har fortfarande lite vett kvar och en del människor är precis som du. Kom igen nu!"

Antonia tog ett djupt andetag och nickade innan hon och Johannes klev ut på kajen och sprang mot den välbekanta silhuetten av flaket.

Jacob gick gäspande fram till sitt fönster för att ta en titt på kajen och vattnet. Han saknade redan att resa till sjöss. Tankarna på de senaste veckorna höll honom vaken. Han försökte intala sig att han bara kunde rymma från sin plikt, som Antonia hade gjort, men något inom honom hindrade honom från att bara lämna allt och resa under bar himmel.

När hans blick vandrade mot flaket rycktes han ur sina tankar. Alla borde ha sovit vid den här tiden på natten, men det var full aktivitet på det mörka däck. Alarmerade och sömniga förberedde sig sjömännen för avfärd, medan ett par sjömän hoppade upp på kajen och talade med två små figurer. Han betraktade deras ansikten i skenet från facklorna. När en av dem vände sig mot lamporna så att hon belystes av fackelskenet, kände han igen henne som den smala Antonia med fören över ryggen.

Den unge köpmannen suckade med ett leende. Han kunde inte låta bli att älska Antonia för att hon var så temperamentsfull och fri. Hon hade kämpat för det hon ville mycket mer än han, medan han aldrig hade vågat säga emot hennes far - och istället hade hjälpt henne att fly. Med en plötslig energi som han inte hade känt på länge kastade han på sig kavajen och gick mot fartyget.

När Antonia fick syn på honom såg hon förskräckt ut ett ögonblick, men log sedan och gick fram till honom.

"Jakob!" sa hon mjukt och kramade om honom, "Du är här - det är bra. I... Jag fick reda på att mormor brändes här som häxa - och jag använde hennes bok för att hela människor. Nu är de ute efter mig. Vi måste ta oss härifrån, Johannes och jag."

Antonias ansikte var desperat och utmattat, men hon såg inte trött ut och ännu mindre hjälplös. Jacob tog tag i hennes axlar och suckade.

"Du har verkligen en talang för att hamna i trubbel", sa han, "men jag antar att du inte låter någon berätta det för dig ändå."

"Det är ännu allvarligare den här gången!" sa Antonia enträget, "och jag vet inte var jag annars kan få hjälp. De vill döda mig om de hittar mig! Det är vad de gör med häxor, de bränner dem! Snälla, Jakob!"

Lite sömnigt klappade Jakob Antonia på axeln och blinkade över till staden. Ett ljussken kom från gränderna och kastade sitt ljus upp mot himlen, där det fanns en tjock, svart rökpym som hindrade ljuset från att lysa direkt upp mot himlen.

"Var kommer elden ifrån?" frågade han, tog tag i Antonias axel och knuffade henne försiktigt i Hainars riktning. Hon var nu klädd i klänning, men håret var fortfarande kort och stack ut åt alla håll.

"Då måste vi bara övertyga Hainar", sa han. Han insåg att hans lillasyster tittade på honom.

"Vad?" frågade han.

"Ska du stanna här i alla fall?" frågade hon.

"Jag har inget annat val", svarade han.

"Du kan följa med mig", sa hans syster, "du vill ju faktiskt bli sjöman."

Jakob tittade lite obeslutsamt fram och tillbaka mellan den mörka stålvarven och flaket och skakade sedan på huvudet.

"Ja, jag vill, men jag kan inte", sa han sorgset. "Vi behöver pengar, det vet du."

"Far behöver pengar", svarade Antonia, "och vi kan skaffa fram dem åt honom på något sätt. Du kommer bara att bli ännu ledsnare om du stannar här. Jag kan hela människor nu. Kom med mig, snälla! Jag vill att du ska kunna göra vad du vill för en gångs skull."

Jacob log ett svagt leende. "Det är inte alla som kan göra det, Antonia. Du är ganska bra på det. Men det är inte jag."

Antonia bara fnös. "Det var det pappa sa till dig. Vi tjänar mycket pengar på att sälja läkemedel och kan skicka en del av det till pappa. Och han har fortfarande sin egen verksamhet."

Jacob knuffade till slut in henne i gruppen av sjömän.

"Vi får se", sa han kort, "först ska vi se till att du inte bränner dig. Jag bryr mig inte om vad du har gjort, så prata med Heinar nu och försök förklara det för honom."

Antonia ville säga något mer, men Jakob bad henne vara tyst och ställde sig bredvid Thomas, Heinar och Arnold, som stod sida vid sida på kajen.

Heinar tittade på Antonia och Johannes med en rovfågels ögon. Han såg ut som om hans ögon i nästa ögonblick skulle fatta eld mot de två rymlingarna, medan Thomas och Arnold bara såg allvarliga ut.

"Jag tänker inte hjälpa en kvinna som har förklätt sig till pojke i veckor och nu blir stämplad som kättare att fly från staden i mitt skepp!" rasade han, "Jag har arbetat för er far i årtal, men jag visste vad som skulle hända om han inte tämjde er!"

"Snälla, jag har inte gjort något mot någon!" bad Antonia och vände sig nervöst mot gränderna gång på gång, "Och du hade inget emot mig som Emil heller. Vi är ju samma sjömän som har arbetat troget vid din sida de senaste veckorna, minns du det?"

"Det är en annan sak!" Heinar hade tjatat i flera minuter, och han skulle nog inte sluta på ett tag, "Kvinnor ombord för otur med sig!"

"Jag kan gå i god för henne!" invände Johannes, "Hon helade verkligen bara folk med örter, det var inga trollformler. Hon gjorde det för att skydda sig själv!"

"Jag ber dig om det också, Heinar", sa Jakob, "du har känt oss sedan vi var små barn. Snälla, svik oss inte nu."

Heinar tittade på Jakob med en genomträngande blick. "Med all respekt, herr Kaufmann, men det är att gå för långt. Jag hjälper inte flyktingar och kättare."

Arnold rensade obemärkt halsen i bakgrunden. "Jag är rädd att jag måste ingripa", sa han tyst. Heinar gav honom en blick som fick honom att ta ett respektfullt steg tillbaka och åter rikta uppmärksamheten mot samtalet.

"Under inga omständigheter", sade han, "när jag talar om lojala sjömän, talar jag om människor som är ärliga mot mig."

Thomas, som hittills hade stått tyst, rensade halsen.

"Jag känner till en historia", började han och tycktes omformulera sig när Heinar gav honom en av sina blickar.

"Din sammanfattning är att alla gör misstag", sammanfattade Thomas, "och det vet du, Heinar. Jag tror också att lite hjälp är på sin plats. Emil reste ju med oss och det gick ju inte så illa, så det finns säkert några historier här."

"Nej", morrade Heinar, "inte under några omständigheter."

"Och du är fortfarande skyldig mig en tjänst", tillade Thomas.

Tystnad rådde för ett ögonblick. Dämpade order från Daniel strömmade över från flötets däck, rop hördes från eldens riktning.

"Betyder det att du kräver in din skuld?" morrade Heinar utan att titta på Thomas.

Thomas nickade. "Ja, det var det jag menade. Jag är säker på att alla här har hört talas om det här tidigare och nu är mina vittnen. Jag hävdar min skuld."

Heiners blick vandrade återigen till Antonia. "Är du en häxa?" morrade han.

Antonia hade svårt att stå emot hans blick. "Om du är en häxa som hjälper människor och gör motstånd när de försöker döda dig", svarade hon, "så ja. Men då förstår jag inte varför man ska jaga häxor."

Heinars blick mjuknade en aning. Han vände sig mot sitt skepp.

"Gör er redo att kasta loss!" ropade han till Daniel, "Vi lämnar staden före midnatt!"

Johannes kastade en nervös blick på tornuret. Diskussionen hade kostat dem värdefull tid.

"Var är Valentin?" frågade han.

"Var är pojken förresten?" undrade Thomas.

"Han ville använda elden för att distrahera vakterna", sa Antonia tyst, "och det lyckades han uppenbarligen med. Men han ville vara tillbaka klockan tio."

Thomas kastade en blick på tornuret, vars visare nu var en bra bit över tio, och tittade sedan oroligt ut i gränderna. Jakob knackade Antonia på axeln.

"Är du redo att slåss?" frågade han lugnt.

"Varför?" frågade Antonia.

"Vi har bestämt oss för att hjälpa dig, men det kommer inte att rädda dig. Det kommer att ta tid att kasta av sig. Och där framme står de första vakterna", sade Jakob och pekade mot gränderna, som ännu inte var upplysta av eldsljuset.

Bakom dem hoppade Fabian av fartyget och anslöt sig till sin bror.

"Jag hörde att vi ska fly?" sa han. "Igen?"

Arnold nickade med en sidoblick på Antonia. "Ja, men inte bara vi den här gången."

Antonia höjde sin pilbåge igen och tog en pil ur koger medan Johannes drog sin.

"Okej", sade Fabian och nickade mot de två ungdomarna medan kaptenen gick ombord på fartyget, "visa oss då hur stark er vilja att överleva är - de kommer inte att hindra oss från att fly. Det har de aldrig gjort."

Med ett sista brak föll ytterligare några plankor ner på brandbryggan som Valentin hade staplat upp i en gränd. Det var otroligt varmt. Den brinnande lagerlokalen var bara några meter från honom. Stallet i gränden mittemot hade också börjat brinna och ljuset bländade hans ögon. Ändå stod han stilla och väntade tills lågorna fortsatte att äta sig igenom gränden, då höjde han händerna för munnen och skrek.

"Eld!", ropade han, "Eld!"

Han hade snabbt lärt sig Londons språk. Och det var ett enkelt ord, skarpt och panikframkallande. Han hörde de första fönsterluckorna rassla och de första rösterna som tog upp hans ord.

"Brand!" kom från husen, från gränderna, och ropen fortsatte in på de avlägsna gatorna. Valentin såg triumferande på när brandbron fattade eld och kastade ett starkt sken över gränderna. Han var tvungen att hosta när människor strömmade ut ur husen, skräckslagna betraktade lågorna och sprang åt alla håll. Mitt i skriken och förvirringen ringde klockorna plötsligt och tog upp folkets rop.

Valentin såg svettig ut i ljuset och vände sig om för att springa därifrån. Hans arbete var gjort, klockorna skulle varna stadsvakten så att de kunde börja släcka elden.

Precis när han hade tänkt färdigt hörde han en smäll i huset bredvid, som just hade slukats av elden. Gnistor sprutade ut genom fönstren, och sedan hördes en andra smäll. En eldstråle, större än en fullvuxen ek, fyllde huset och tycktes vilja trycka isär väggarna. Den unge sjömannen blev förblindad för ett ögonblick och snubblade tillbaka mot den varma husväggen medan gnistor, träflisor och aska regnade över honom. I nästa ögonblick var huset bara en ruin. *En krutbutik*, tänkte Valentin. Han vände sig förvirrad om för att följa gränden, men den var fylld av rök. Den andra gränden, med eldar som redan brann på båda sidor, verkade vara fri, men så hördes en krasch och några brinnande träplankor blockerade hans väg. Ljuset omgav honom från alla håll, skriken var långt borta.

Eld! tänkte Valentin, *men* den här gången i panik snarare än i triumf.

Johannes spände bågen ännu en gång och lät strängen surra. Pilen han skjutit genomborrade axeln på en vakt, som stönade och krumbuktade sig mot en vägg. Antonia sprang några meter mot floden, sköt en ny pil mellan de stridande sjömanbröderna och började följa ett spår i hopp om att locka bort vakterna från fartyget.

Johannes, Arnold och Fabian följde deras exempel. De två bröderna höll tillbaka ett ögonblick för att släppa iväg vakterna och blockerade sedan deras väg till kajen med svärd.

Antonia stannade upp ett ögonblick, kanske för att spana efter en väg upp på taken. När hon fick syn på honom vinkade hon med sig Johannes och drog upp honom på taken utan vidare dröjsmål. En armborstpil borrade sig in i träet på en fönsterbåge nära hennes huvud, sedan var de tillbaka på taken med utsikt över hela staden och elden.

Antonias mun stod öppen för ett ögonblick. Den var stor, mycket större än hon hade trott - och den spred sig ännu mer. Johannes väckte henne ur hennes tankar när han hoppade över gränden och klättrade längre nedströms, mot elden.

Thomas stod fortfarande kvar på kajen och tittade oroligt ner mot stranden. Hainar var nu på skeppet, Jakob stod sömnig bredvid den gamle sjömannen och tittade på striden, lite avundsjuk på sin syster att hon i hemlighet hade lyckats bli en så bra bågskytt. De två ungdomarna hade redan fått sina saker förda till fartyget, och Jakob funderade på om han också skulle hämta sina saker - ifall branden skulle sprida sig till stålvarvet.

"Om elden fortsätter att sprida sig så här måste vi ge oss av tidigt", muttrade Thomas, "det är svårt med bara halva besättningen. Och de är på väg rakt mot elden."

"Valentin har inte dykt upp igen, eller hur?" frågade Jakob. Thomas skakade på huvudet, och den unge handelsmannen gav intryck av att se ganska nedstämd ut.

"Om han inte gör det om tio minuter går jag och tittar", muttrade den gamle sjömannen, "vi kan inte ha de yngsta som offerar sig här."

Några dimstrimmor svävade över floden och blandade sig med röken längre upp. Themsen verkade anstränga sig för att börja morgonen lika fridfullt som vanligt, men elden speglade sig redan på ytan - ett ljus som var för starkt för natten och ett glupskt ljus.

"Johannes!" ropade Antonia över vakternas vrål innan hon släppte iväg ännu en pil, "Stanna där! De springer iväg igen!"

Johannes stannade och vände sig om mot henne i skenet från elden. Arnold och Fabian, som hade stannat kvar nere i gränden, lämnades ensamma av vakterna. Fabian haltade något, men Arnold stöttade honom och tog honom tillbaka till kajen.

Elden åt sig sakta fram till kajen, lite längre uppströms. Antonia stannade till och utbytte en bekymrad blick med Johannes.

"Jag tror att vi måste skynda oss, annars hinner vi inte", sa hon och tittade nervöst upp, "varför måste det vara torrt just idag?"

I samma ögonblick exploderade något på flodbanken mellan dem och kajen. Ett hus stod i lågor, precis på deras väg tillbaka till fartyget. Antonia och Johannes stirrade skräckslagna på varandra, sedan tittade de som i trans på de brinnande husen runt omkring dem, som lyste upp himlen i orange. Natten var klar, utan dimma - men elden skapade tillräckligt med dis.

Valentin snubblade blint genom röken, försökte andas ytligt och samtidigt ignorera hettan som slog mot honom från alla håll som osynliga knytnävar. Han visste inte längre var han var. Allt såg likadant ut, glöd på väggarna och svart i luften, en labyrint av rök och eld.

Han måste ha gått runt i cirklar några gånger innan han föll på knä och hostade. Det sprakade och sprakade runt omkring honom, inte långt borta hörde han dånet från eldfronten och en röst som ropade något. Det var hans namn. Oklart försökte han fokusera, men han hörde det igen.

Han lyfte försiktigt upp sig från den brinnande marken och försökte se om han fortfarande kunde gå. Hans ben skakade, men de bar honom ändå. Han ignorerade värmen och det bländande ljuset och fortsatte att springa i den riktning från vilken han hade hört rösten.

Efter en stund lyckades han hitta sin takt igen. Han kunde inte längre organisera sina tankar klart - just när han börjat vänja sig vid att kunna lita på dem - men till slut snubblade han ut på ett torg där det stod en utbränd ruin vars rester fortfarande pyrde.

Två händer tog tag i hans axlar bakifrån.

"Det är där du ska bo, din odugling!" skrek Thomas och vände sig om för att se på honom, "Du är redan en halvtimme sen!"

Valentin drog bara efter andan. De stod fortfarande mitt i elden och han hade helt tappat orienteringen.

"Sluta skämta", muttrade Thomas och knuffade honom framåt, "det kommer att bli ännu hetare, vi måste gå igenom det där huset. Det brinner ingenting där längre, men det glöder fortfarande. Bakom det finns en öppen gränd ner till vattnet. Sätt fart nu."

En del av Valentins hjärna undrade varför Thomas letade efter honom mitt i elden, resten koncentrerade sig på att följa hans instruktioner. Luften på det lilla torget var klarare än tidigare, och det hjälpte honom att tänka igen. Han nickade och tog några steg framåt. En våg av värme studsade ut ur huset och fick honom att vackla. Han tvekade.

"Fortsätt springa!" ropade Thomas och Valentin följde ordern utan motstånd. Någonting inom honom var mer rädd för Thomas än för elden. Han kisade och kände sig fram genom blandningen av glödande trä och svarta skuggor, som var mindre heta än resten.

Något knakade till bakom honom. Han vände sig om och upptäckte Thomas som tryckte en bjälke mellan sig och taket, som hotade att rasa.

"Fortsätt!" ropade den gamle sjömannen, "jag håller vägen fri!" Det var något som rasade på de övre våningarna, men Thomas hade inte tillbringat sitt liv till sjöss för att kollapsa på grund av det. Valentin snubblade de sista stegen och flydde genom två utbrända balkar ut i gränden, där en behaglig kyla spred sig. Han snubblade mot väggen och sjönk nästan ihop, men tog sig sedan samman och vände sig om mot det utbrända huset.

"Thomas!", ropade han, "kommer du?"

Han kikade mellan brädorna, trots att värmen fick hans ansikte att värka. Hela hans kropp kändes som om den höll på att ätas upp.

Thomas stödde sig med möda på bjälken och knuffade sig långsamt fram mot gränden. Balken pressade ner honom med tyngden av ett helt hus.

"Spring!" ropade han. Sedan kollapsade huset.

Det verkade nästan ske i slow motion framför Valentins ögon. Först brast flera av huvudbalkarna på övervåningen. De drog med sig de vertikala bjälkarna och några av dem gick igenom brädorna på övervåningen. Sedan gav stenväggarna vika för trycket och välte sakta bakom sig.

Takbjälkarna på bottenvåningen var de sista som gick sönder. Sedan förvandlades allt till en pyrande hög, från vilken damm, gnistor och askfragment steg upp mot himlen som eldflugor. Spillrorna fortsatte att brinna som om ingenting hade hänt, nästan nöjt.

Valentin kunde inte få fram ett ljud förutom en svag flämtning. En stund stod han bara där, darrande och oförmögen att röra sig. Sedan vände han sig om och sprang de sista metrarna av gränden, med värkande fotsulor, mot en skugga som hoppade ut från husväggen.

"Valentin?" ropade Antonia förvånat, "vad gör du här? Vad - glöm det, vi måste ut härifrån nu. Johannes?"

Johannes kom ut från sidogränden och stirrade lika förvånat på honom.

"Där är du ju", sa han, "du har verkligen ansträngt dig, men jag antar att krutbutikerna också har gjort sitt bästa. Alla är ju återvändsgränder."

Antonia stöttade Valentin, som uppenbarligen inte kunde gå ordentligt utan var fångad i ett slags förlamat tillstånd. Han kände det som om hans tankar hade bränts. Allt hände som i en dröm.

"Då får vi försöka klättra över taken igen", sa Antonia bryskt. Johannes nickade och vinkade in dem i gränden, Antonia drog Valentin efter sig.

Gränden slutade vid ett stenhus med många fönster, men det verkade vara övergivet, antagligen till följd av branden. Johannes klättrade skickligt upp över fönsterkarmarna, Antonia knuffade Valentin framför sig och han klättrade upp på taket utan att veta exakt vad han gjorde, värmen fortfarande i varje por av hans kropp.

Antonia var den sista som nådde taket. Hon drogs upp av Johannes, som också hade plockat upp Valentin. De två ställde sig vid takkanten, medan Valentin stod kvar på alla knän.

Themsen låg framför dem. Bakom dem glödde staden som ett hav av hetta och lågor, de var precis ovanpå husraden däremellan, som hade förblivit intakt, en svart strimma mitt i kaoset. Floden hade börjat bilda morgondimma och slingrade sig som vita ormar genom staden. Vattnet var fullt av båtar - människor som öste upp vatten från floden och förde det i långa rader längs gränderna. Några droppar föll på Antonias näsa och svalkade hennes kropp en aning.

"Jag tror att vi måste hoppa", sa Antonia när Valentin äntligen hade ställt sig bredvid Johannes och regnet började falla.

Johannes nickade, Valentin tog tag i Johannes arm utan kommentar och Antonia höll i Johannes hand, sedan knuffade de sig ut från takkanten. Antonia kände vinden från det fria fallet på sin hud och i hela kroppen, och Johannes hand som klamrade sig fast vid hennes. Hon tog ett fastare grepp om den och blundade. För ett kort ögonblick hade hon känslan av att vara helt fri, att kunna flyga genom denna vind för evigt, sedan kände hon nedslaget på vattnet och vågorna som slog in över dem.

Antonia kom upp till ytan hostande. Hon blinkade några gånger och såg sig omtöcknad omkring. Hon hade tappat Johannes hand vid nedslaget. Hon upptäckte honom lite senare, fastklamrad vid en träplanka tillsammans med Valentin.

"Vart ska vi nu?" hostade Valentin och försökte göra plats för Antonia på brädan. Hon avstod från att svara och skakade de våta hårstråna ur ansiktet.

Dimman omslöt vattenytan och regnet föll försiktigt ner i vågorna. Vattnet var kallt och fuktigt och lindrade värmen och smärtan. En skugga rörde sig nära henne, stor och mörk, som skrovet på ett fartyg. I nästa ögonblick föll ett tungt rep ner över dem och stänkte genom vattenytan bredvid dem.

"Håll i er nu, era landkrabbor!" vrålade en välbekant röst ovanför dem. Johannes tog tag i öglan som var fäst i repets ände och försökte få tag i Antonia, men hon höll redan på att dra sig upp. Valentin greps snabbt av Johannes och repet lyfte dem sakta men säkert upp ur vattnet.

De tre unga sjömännen landade droppande och hostande vid Heinars fötter, som inspekterade dem en efter en och till slut fick syn på Valentin.

"Var är Thomas?" frågade han. Valentin böjde på huvudet.

"Han är död", sa han tyst och bet sig i underläppen. Heinar stannade upp ett ögonblick, sedan vandrade blicken uppåt igen och han stirrade eftertänksamt ut över den glödande staden.

"Nu är i alla fall min skuld betald", mumlade han för sig själv och gick bort från de andra, ut på akterslottet, där han stannade vid relingen.

Antonia drogs upp på fötter av Jacob och kramades. Paul knäböjde bredvid henne och började ta hand om Valentins brännskador, medan Johannes stod hjälplöst bredvid. Fabian satt på relingen och rynkade pannan mot himlen. De andra sjömännen manövrerade fartyget ut ur staden. Någonstans på vattnet ropade någon något. Elden tycktes sakta dö ut igen, regnet och stadsvakterna gjorde sitt jobb. Dropparna föll på besättningens ansikten och svalkade dem och lugnade den eld som också hade spridit sig genom dem.

Fabian lade vid ett tillfälle en tröstande arm om Valentins axlar, medan Antonia stod vid relingen tillsammans med sin bror och sin pojkvän och tittade på staden som sakta passerade förbi dem.

"Vi klarade det", sa Johannes omtöcknat och torkade askan ur ansiktet. Antonia nickade.

"Ni kommer nog inte att klara er hela vägen till Lübeck, eller hur?" frågade Jakob. Antonia skakade på huvudet.

"Nej", sa hon, "jag har börjat springa, sedan måste jag avsluta det. Jag kommer att fortsätta resa runt. Kanske kan jag få ett eget skepp någonstans, då kan jag hela människor överallt och fly igen snabbt om jag behöver. Du har fortfarande kvar boken, eller hur?"

Jacob nickade och tog fram en bunt ur sin rock. "Ja, här är den." Han ville gå därifrån, men stannade upp ett ögonblick innan han gick. "Jag har tänkt över det", sade han, "och jag vet vad jag ska göra nu. Jag ska avsluta min utbildning när den här resan är över, men därefter ska jag anställa en steward och resa själv. Kanske vi ses på havet då och då."

Antonia log och förblev sedan tyst en stund, stående tillsammans med Johannes vid relingen. Hon tittade på de två skadade männen och höll utkik efter resten av besättningen. De var färre än på utresan, men tillräckligt många för att föra tillbaka flaket. Valentin haltade långsamt fram till relingen och lutade sig mot henne.

"Jag trodde inte att Thomas tyckte om mig", sa han sorgset. Jakob lade en hand på hans axel men förblev tyst.

"Tror du att de kommer att fortsätta följa efter oss?" frågade Antonia tyst. Jakob ryckte utmattat på axlarna och justerade sin båge.

"Jag tror inte att någon förstod vilken båt som tog oss ombord i den röra vi alla skapade", sa han.

"Och vi kommer definitivt att vara tillbaka på öppet hav i morgon", tillade Johannes. Han suckade och räknade pilarna i Antonias koger. "Herregud", hörde hon honom mumla, "de nya pilarna är verkligen välbehövliga."

Antonia bara flinade och tittade på resterna av det rökmoln som höll på att bilda en välbekant form över staden.

"Vi får se vart det tar vägen nu", sa hon menande, "men Jacob hade rätt. Skeppen är det bästa sättet att vara fri. Och vi kommer inte att bli fångade, inte av någon eld i världen."

John nickade och tittade på stadsmuren, som passerade förbi dem tills staden sakta försvann in i dimman.

"Det stämmer", sa han tyst och hukade sig bredvid henne så att hans hand precis rörde vid hennes. Tillsammans såg de hur den grå staden försvann in i dimman och tog farväl av dem tills de försvann in i vattnets dis.

Epilog

En grå stad. En stad som genomströmmas av vatten och som sträcker sig långt ut i landskapet. Den speglar lågorna och mörkret ovanför. Elden flammar mellan husen och röken omsluter mig som en svart mantel.

Elden flammar inte bara här. Jag kan känna den brinna i tusen hjärtan. Jag är i tusen kroppar, på tusen platser. Min ande har vuxit på senare tid. Skeppen har burit mig långt.

Jag vet inte hur jag existerar. Det är inte första gången jag är där, och det blir inte heller den sista. Men den här gången är över. Elden är tecknet på att jag ska ge mig av. Den här gången har den inte slukat någon som kan skada mig. Den är släckt, tämjd, och jag försvinner med den.

Jag har inga känslor. Jag har ingen själ, ingen ande, ingen kropp. Men jag har tankar - och dessa tankar fortsätter att skriva historien.

Rödspätteskipet och dess följeslagare fortsätter sin resa över det vilda, vida havet. Bruna händer känner över sidorna i en bok. Inbunden i rött läder, rött som blod, rött som eld. Flickan skriver, och jag skriver med. En berättelse som kanske någon kommer att läsa en dag. I en avlägsen framtid. En berättelse om en flicka som har tämjt elden.

Sakta försvinner min styrka från de sista husen och gränderna. Jag svävar över världen i de sista ögonblicken utan att något reflekterar mig. Vattnet rinner och människor går till sina sysslor utan att se mig. Hela världen är i rörelse. Torn och fartygsmaster reser sig stolta mot himlen, utan att bry sig om det flytande fartyget. Att resa kan inte vara enklare än så.

Det är den sista tanken som når den röda boken. Elden slocknar och historien är borta, som skeppen alltid är. Men det är bäst att folk ser upp. För glöden brinner fortfarande och det är bara en tidsfråga innan vinden tänder den på nytt.

Jag kommer att vara tillbaka.

Epilog

...eller inte? Ingen vet, för pesten är oförutsägbar och kan slå till igen när som helst, mer våldsamt än någonsin tidigare. Det är därför det är viktigt att medicinen inte undertrycks. Om man sätter gränser för vetenskapen kommer vi inte att kunna utvecklas vidare. Om vi fortsätter vår forskning kanske vi till och med hittar ett botemedel mot digerdöden! Men dessa fruktansvärda häxjakter dödar i stor utsträckning oskyldiga kvinnor som skulle ha varit till nytta för vetenskapen, som min stackars mormor.

-Antonia